

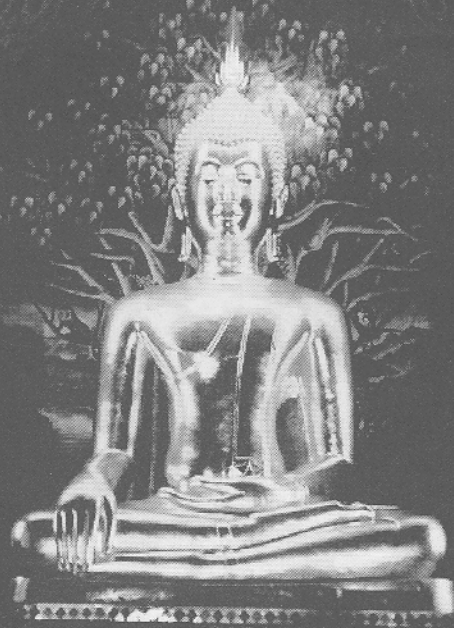
ยัญทั้งหลาย	มีการบูชาไฟ เป็นประมุข
ฉันททั้งหลาย	มีลาเวิตติฉันท เป็นประมุข
ชนทั้งหลาย	มีพระราช เป็นประมุข
แม่น้ำทั้งหลาย	มีสาคร เป็นประมุข
ดวงดาวทั้งหลาย	มีดวงจันทร์ เป็นประมุข
ความร้อน	มีดวงอาทิตย์ เป็นประมุข
ผู้ทอญบุญ	มีภิกษุสงฆ์ เป็นประมุข

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสพระคาถา แก่ เกณียชฎิล ขณะทรงประทับ ณ.อาปณนิคม หลังเกณียชฎิล ถวายภัตตาหาร แก่ภิกษุสงฆ์ ๑,๕๕๐ รูป มีพระพุทธเจ้า เป็นประมุข)

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ฉบับที่ ๑๓ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

โทษของบุคคลอื่นเห็นได้ง่าย   โทษของตนเองเห็นได้ยาก
บุคคลอื่นมองว่าโทษของผู้อื่น   เหมือนไปรยแอกบ
แต่ปกปิดโทษของตนเอง   เหมือนพราหมณ์ซ่อนสัตว ณะนั้น

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขณะทรงประทับ ณ.ภัททิยนคร
ทรงตรัสพระคาถา แก่ เมณฑกเศรษฐี ยังผลให้ ชนทั้งหลาย
บรรลุนิเวศน์เป็นอันมาก)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปถุญญ

เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ถ้าในกรณีที่เกิดว่าหนูสอบได้ทีนี้หนูจะต้องไปอยู่ป่าละอู ๓ เดือน คือตั้งแต่ปีที่แล้วตั้งใจว่าจะอยู่ชุดงค์ที่วัดท่าซุงในช่วงเดือนธันวาคม กรณีที่เกิดว่า...

ตอบ : เราก็รอให้เลยธันวาคมก่อน เลยธันวาคมแล้วค่อยไปป่าละอู

ถาม : คิดว่าถ้าไปตุลาแล้วพอธันวาคมเราพักเราค่อยไปต่ออย่างนั้นได้ไหมคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็ได้ แต่ต้องให้มันครบ ๓ เดือนจริงๆ ประเภทที่ว่าตุลาเดือนหนึ่ง พฤศจิกายนเดือนหนึ่ง จะได้ ๒ เดือนแล้ว ธันวาเราไปอยู่วัดไช้มัย ? มกราก็ไปอยู่ป่าละอูต่ออันนั้นแหละ เอาให้มันครบแล้วกัน

ถาม : ที่เราไปอยู่ชุดงค์ให้ครบตรงนั้น ๓ เดือน เรียกว่าตัดไปเลยไช้มัยคะ ?

ตอบ : ตัดในช่วงชุดงค์ทิ้งไปเลยเอาเฉพาะเราอยู่ป่าละอูเท่าไร เอาให้ได้ครบ ๓ เดือน หรือไม่ก็ถ้าต้องการให้ต่อเนื่องก็ให้เลยธันวาคมแล้วค่อยไป ป่าละอูสมัยที่อาตมาไปนะมันป่าที่บึงจริง ๆ จากหัวหินไปตลอดผ่านหนองพลับเข้าไปนี้ทางฝุ่นท่วมข้อเท้า มาระยะหลังถึงมีทางลูกรัง ไม่รู้ว่าตอนนี้ลาดยางหรือยัง ?

ถาม : ลาดยางแล้วค่ะ

ตอบ : ลาดยางแล้วก็สบายไป จากตลาดหัวหินไปมันตก ๖๐ กว่า

โลได้

ถาม : ประมาณ ๗๐ ค่ะ

ตอบ : ประมาณ ๗๐ ถึงสำนักใช้มัย

ถาม : จากที่ลาดยางไปจนถึงอีก ๑๐ กิโลเมตร ตอนนั้นไปที่สำนักที่หลวงพ่อ..ให้ทำ

ตอบ : อาตมาสมัยนั้นไปย่ำตอกตลอด ก็ป่ามันใหญ่แล้วบรรดาสัตว์ป่าเยอะมาก ไปเจอตัวจงโคร่งก็ป่านั้นแหละ ครั้งแรกก็ไม่รู้จักหรงก จงโคร่งนี้มันเป็นคางคกชนิดหนึ่งบางที่เขาเรียกคางคกไฟ จะมีอาณาเขตแปลกๆ บางอย่างคือว่า ถ้าเขาหมอบอยู่สัตว์อะไรบินผ่านเขาจะตกลงไปให้เขากินเอง ตอนแรกๆ เราก็นึกในใจว่าถ้านกตกลงไปมันจะกินได้รึ ? พอไปเจอตัวมันเข้าจริงๆ เจ้าพระคุณอภัยตัวเบ้อเรอเลย อย่างนั้นอย่างว่า แต่หนักเลยแม้ไก่อันยังกินไหว แล้วพวกตัดช่องย่องเบาเขาจะชอบมาก เขาจะถลกหนังจงโคร่งไปตากแดดให้แห้งแล้วป็นเป็นผงไปผสมกับรูปปั้นเป็นรูปขึ้นมา เวลาจะเข้าบ้านไหนพอดตกคำก็ไปจุดเหนือลม รับรองได้ว่าหลับชนิดลากรอบบ้านไม่ตื่นหรอก มันเมตด้วย วิธีแก้มีวิธีเดียวคือใช้ว่านแสงอาทิตย์ ว่านแสงอาทิตย์โยมอาจจะเคยเห็น มันเป็นก้านเขียวๆ แงงพันพันขึ้นมาแล้วดอกมันจะฟูๆ แดงๆ นั้นแหละใช้หัวว่านแสงอาทิตย์ตำผสมกับแอลกอฮอล์หรือว่าเหล้าโรงหากจุมูกถึงจะพิน คนที่ไปจุดถ้าไม่ทำไว้ก่อนลมพวนก็หลับเหมือนกัน กว่าจะตื่นอีกเป็นวันๆ วิธีแก้ก็แก้วิธีนี้ แต่ว่าขณะเดียวกันว่านแสงอาทิตย์ถ้าเราไปทาส่งเดชโดยที่เขาไม่ได้จุดอันนั้นนะ ตาค้างยิ่งกว่าม้าตีตอีก (หัวเราะ) ต้องระวังไว้หน่อย

ถาม : แล้วที่ดำนี่เอาสดๆ อย่างนั้นเลยหรือคะ ?

ตอบ : ตำสดๆ เลย ว่านสดๆ ตำกับเหล้าโรงนะ ของพวกนี้มันมีกันมีแก้ มันต้องใช้คู่กัน ไปใช้อันเดียวมันอันตราย จงโคร่งทางปักชำได้เขาเรียกว่ากวง คางคกยักษ์ตัวเบ้อเริ่มเลย เมื่อเดือนก่อนที่ลงไปปักชำได้ เจ้าชาญมันเอาใส่ตะกร้ามาให้ดูตัวหนึ่งเต็มตะกร้าพอดี นึกเอาดูก็แล้วกันว่าตัวใหญ่แค่ไหน อาตมาเจอครั้งต่อไปที่ถ้ากระแวงที่ยะลา กำลังปีนถ้ำอยู่เห็นโขดหินก็เหนียวเต็มที่แล้ว โขดหินมันลอยตามมือเรามาขนาดเห็นมันเป็นโขดหินตัวมันต้องใหญ่มากเลยนะ เหนียวปั๊บมันโดดเลยหัวลงน้ำตุมไปเลย รู้จักไว้ก็ดี สัตว์แปลกๆ มันเยอะ

ถาม : แล้ววันนั้นพอดีท่านเล่าว่าวันดีคืนดีพอดีเจอเสือดำมั่ง เสือโคร่งมั่ง ช้างมั่ง ถ้าหนูไปอยู่หนูจะเจออะไร ?

ตอบ : ของพรรคนี้อันไม่ต้องไปกลัวหรอก อาตมายืนยันว่าถ้าโยมกำลังใจมันคงนะ บารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์คุ้มได้แน่นอน เพราะว่าเดินป่ามามากต่อมากด้วยกันจนกระทั่งเชื่อว่าในทุกที่เราก็อยู่ได้ถ้าเราอาศัยบารมีพระ ไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก ส่วนใหญ่เขากลับเราชะด้วยซ้ำไป ให้ตั้งใจเห็นว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน เราแก่เขาก็แก่ เราเจ็บเขาก็เจ็บ เราตายเขาก็ตาย เราหิวเขาก็หิว เรากระหายเขาก็กระหาย เราเป็นคนเรายังไปเสาะได้ หาได้สะดวกสบายแต่ว่าเขาเป็นสัตว์ อาหารการกินก็หาไม่ได้เอาง่าย เขาทุกข์กว่าเราเยอะ เขาเดินทางมาบางที่เป็นวันไม่เจออะไรที่กินได้เลย ของเราอยากกินเดินเข้าร้านกล้วยเดี่ยว.. เขาทุกข์กว่าเรามากทำอะไรก็ได้ตั้งใจ นำสงสารมากไม่ใช่่น่ากลัว มีใครรู้จักป่าละอูบ้างมั๊ย ?

ถาม : ก็นี่แหละจะไปตอนบุกเบิก

ตอบ : ทางด้านใต้ของไทยถ้าหากนับเป็นภาคกลางตอนล่างก็ต้องป่าละอู มันต่อเนื่องกันเป็นผืนเดียวกับแก่งกระจาน แก่งกระจานถ้าโยมเคยเข้าไปพ้อเจ้าพระคุณรูนช่องเถอะ ! ป่ามันมหิพารติดไปถึงประเทศพม่าเลยผืนเดียวกันหมด เพราะฉะนั้นสัตว์ป่ายังเยอะมาก วันดีคืนดีข้างมันโผล่มาเยี่ยมก็ยืนยิ้มให้มันนะ

ถาม : ตอนไปครั้งแรกที่ไปถางป่าเห็นไก่ป่า

ตอบ : ที่วัดอาดมาปัจจุบันนี้ไก่ป่าเป็นกุรุลเลย ตอนแรกๆ ได้มาตัวเดียว มันหลอกก็ทำไหนไม่รู้แหละหลอกสาวมาได้ตัวหนึ่ง ที่นี้ก็เป็นเรื่องล่ะเพราะว่าตอนแรกๆ ไก่ป่าในป่ามันก็มีลูกแค่ ๕ ตัว ๖ ตัว ๓ ตัว ๔ ตัว พอมายู่กับเรากินดีอยู่ดี โอ้โฮ..มันไซ้ออกมา ๒๐ กว่าฟองแล้วมันพีกออกมาทีละ ๑๗-๑๘ ตัว พีกเดียวก็โตเต็มไปหมด เอาไปให้วัดทำขนมชะเงี๊ยะ ๓๐๐ ตัว วัดอื่นก็ให้เขาเอาไปเยอะ อยู่ที่โน่นพีกเดียวก็มาสังเกตง่ายเขาจะสีดำหรือไม่ก็สีออกเขียวคราม เขาไก่บ้านจะสีเหลือง

ถาม : พอดีเมื่อวานไปวัดท่าซุงเจอหลวงพี่ตี ก็เลยถามท่านว่าตอนนี้มีพระกึ่งองค์ ท่านบอกว่าพระที่ไปจากวัดเรา ๗ แล้วที่โน่น ๓

ตอบ : ที่โน่นก็คงท่านบัญญัติมัง ท่านบัญญัติเขาอยู่กับหลวงพี่นิภัทร อยู่ไปอยู่มาหลวงพี่นิภัทรคงจะแปรเจตนาท่านญัตติท่านเลยไม่อยู่ด้วย ลำบากหน่อย.. อยากรู้ห่วยไปถามหมอเพชร หมอเพชรเขามีพรสวรรค์ ไม่ว่าหมอเพชรไปที่ไหนพวกผีเขาจะโผล่มา ส่วนใหญ่เขาจะบอกเรื่องห่วย แล้วมันแปลกกว่าถ้าหมอแกชื่อเองแล้วชื่อน้อยแกถูก แล้วถ้าหากว่าประเภทที่เรียกว่าบอกคนอื่นแล้วคนอื่นไม่โลกก็ถูก แต่ถ้าทุ้มเท

วดไหนงวดนั้นจะผิด เพราะฉะนั้นอย่าไปซื้อเยอะเจิงเองง่าย ๆ แยกไปนั่งกรรมฐานที่ไหนผีก็มักจะมาบอกตรงนั้นแหละ

ป่าละอูมันจะผ่านหนองพลับมันจะมีหน่วยจัดการต้นน้ำหนองพลับ สังกัดศูนย์ที่ ๑๖ ที่อาดมาอยู่ เวลาอบรมชาวบ้านอบรมอะไรถ้าเขาขอตัวมาก็ต้องไป เพราะฉะนั้นแถวนั้นจะชำนาญพื้นที่ โยมบอกมาหลับตานึกออกหมด

ถาม : ที่ผีมาหานี้ ทำไมถึงมีผีอยู่ ทำไมเขาถึงไม่ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์ครับ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ผีในความหมายของเรา อะไรมันก็อกแก็กมาเราเหมาเป็นผีหมด ไล่ตั้งแต่เปรตจำพวกที่ ๑๒ อสุรกาย สัมภเวสี (คนตายก่อนหมดอายุ) จนกระทั่งเทวดา มาร พรหม พระบนนิพพาน ของเราอะไรก็อกแก็กเราเหมาเป็นผีหมด ที่นี้ผีในความหมายของอาดมาว่านี่นะส่วนใหญ่เขาจะเป็นเป็นเทวดา เป็นเจ้าที่ในที่นั้น หรือไม่ก็บรรดาผีประเภทที่ว่ายังไม่ไปนรกไปสวรรค์ คือพวกสัมภเวสีพวกนี้จะตายก่อนหมดอายุ ในเมื่อที่ตายก่อนหมดอายุจะไปปรับความดีความชั่วอะไรก็ได้ ต้องอยู่ไปก่อนจนกว่าจะหมดอายุขัยความเป็นมนุษย์ ซึ่งมันเวลาแป็บเดียวของเขา สมมุติว่าในระยะนี้อายุขัยของมนุษย์เป็น ๗๕ ปี เกิดเขาตายตอนอายุ ๓๐ เหลือเวลา ๔๕ ปีใช้มั๊ย ? มันก็ไม่ถึงวันหนึ่งของเขาแต่อย่าลืมนะถึงจะแป็บเดียวของเขาก็ตามถ้าเขาทำความดีมาน้อยอยู่ในลักษณะอดอยากหิวโหยเขาก็ลำบากมาก ของเราลองหิวข้าวซักวันหนึ่งดูซิ เป็นลมใช้มั๊ย? ของเขาเองเขาก็ลำบากเหมือนกัน อยู่ในสถานะไหนล้วนแล้วแต่มีทุกข์ทั้งสิ้น ไปนิพพานเถอะ..

ถาม : แล้วที่ว่าเขาเห็นๆ กันล่ะครับ ?

ตอบ : ไอ้ที่เขาเห็นๆ กันมันมิได้หลายอย่าง อาจจะมีทั้งเปรตจำพวกที่ ๑๒ มีทั้งอสุรกาย มีทั้งสัมภเวสี มีทั้งเทวดา แล้วแต่ว่าใครจะมา ถ้าหากว่าเป็นพวกระดับต่ำอยู่ในอบายภูมิอย่างเปรตจำพวกที่ ๑๒ หรือ อสุรกายหรือสัมภเวสีพวกนี้ ถ้าที่บารมีน้อยๆ บางทีก็มาได้แต่กลิ่น บางทีก็มาได้เฉพาะเสียง บางทีก็มาให้เห็นรูปได้แต่บอกอะไรเราไม่ได้ ส่วนใหญ่เขาต้องการความช่วยเหลือ แต่พวกเราเองก็มักไปกลัวเขาเขาบุญน้อยบารมีน้อย ที่เขาทำได้สวยที่สุดก็คือที่พวกเราวิ่งอ้าวกันนั้นนะสวยสุดฝีมือมันแล้ว บุญเขาน้อยจริงๆ เขาทำได้แค่นั้น เพราะฉะนั้นต่อไปไม่ต้องกลัวผีแล้ว ส่วนใหญ่ผีมันน่าสงสาร อาตมาเองเด็กๆ นี่กลัวผี ห้องน้ำมันอยู่นอกบ้าน โอ..อันนั้นจนหน้าเขียวกว่าจะสว่างไม่กล้าไป พอหลังจากฝึกมโนเมธิรัฐจักศีติแล้ว มันเลิกกลัวไปตอนไหนบอกไม่ถูก คือเห็นแล้วว่าเขาน่าสงสารมาก ส่วนใหญ่แล้วเขาต้องการความช่วยเหลือ เขาลำบากมากเลย ถ้าไม่ลำบากเขาไม่มาหาเราหรอก เขาเพลินกับความสุขของเขาอยู่ ดังนั้นหากว่าคราวหน้าคราวหลังผีมาไม่ต้องกลัวนะ เขาทำได้สวยที่สุดแค่นั้นแหละريبๆ อุทิศส่วนกุศลให้เขาแล้วกัน เขาจะได้สวยขึ้น

ถาม : แล้วอย่างพวกนางไม้ล่ะคะ ?

ตอบ : พวกนางไม้ ถ้าบารมีน้อยหน่อยบางที่เจอพระเขาก็ขอมมาทำบุญใส่บาตร อาตมาเองก็เจอนะ ก่อนจะออกบิณฑบาตก็มักจะข้อมมโนเมธิธิ กำหนดใจดูก่อนว่าคนที่จะใส่บาตรเราคนแรกวันนี้ผู้หญิงหรือผู้ชาย ใส่เสื้อผ้าสีอะไรเหล่านี้เป็นต้น แล้วพอไปถึงก็ไปตรวจสอบว่าตรง

มั๊ย ? วันนั้นก็กำหนดใจดูแล้วว่า เออ..คนที่จะทำบุญให้เขาจะใส่เสื้อแขนยาวสีฟ้าเก่าๆ เสื้อแขนยาวแบบเสื้อเชิ้ตแต่ว่าเป็นผู้หญิง คราวนี้พอไปถึงปั๊บพอเห็นก็เออเราถูกต้อง ก็มหันาลงเปิดบาตร ตอนก้มลงเปิดบาตรความลับมันแตกคือเขาเองก็คงบังเราไม่หมด ชายผ้ามันแลบออกมา มันไม่ใช่สีฟ้าเก่าๆ นะซิ มันเป็นผ้าประดับทองด้วยนะ เราก็ดูโครมไม่ต้องใส่ถามก่อนว่าเป็นใคร ? (หัวเราะ) เขาก็เลยต้องแสดงตัวจริงให้เห็น เป็นรุกขเทวดาที่อยู่ใกล้ๆ นั้น ผู้หญิงสวยมากเลยแต่ว่าเนื้อเขาคล้ายๆ เนื้อเราแสดงว่าบุญน้อยมาก เทวดายิ่งบุญสูงเท่าไร เนื้อเขาจะใสมากเท่านั้นนะ อันนี้เนื้อเขาคล้ายๆ เราก็ดูแสดงว่าเป็นเทวดาที่จนหน่อย แต่ขนาดจนๆ นี่เข็มขัดทองเส้นขนาดเท่าฝ่ามือ ถามเขามาทำอะไร เขาบอกขอทำบุญหน่อยเถอะคะ อยากได้บุญก็เลยบอกเขาบอกว่าผลบุญใดที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอให้เธอโมทนาละ เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วย เขาก็โมทนากลายเป็นนางฟ้าสวยแพรวพราวแล้วก็ไปแบบบาตรเปิดไม่ใส่เลย (หัวเราะ) อุดแตก... นี่จำจนขึ้นใจเลย ต่อไปต้องให้ใส่ก่อนนะ (หัวเราะ) งวดนั้นเสียทำรีบให้เขา เขาได้แล้ว เขาเลยไม่ต้องใส่บาตร ไปดีกว่า...แห่ม..

ถาม : ที่บ้านพักที่โรงเรียนนะคะ มีอยู่ ๔ คินด้วยกัน คือนอนตอนตี ๒ กำลังหลับก็มาเรียกชื่อๆ ก็สะดุ้ง เอ๊ะผีหรือเปล่า ก็ไม่ได้ขานนะคะ พออยู่อีก ๒ คินมาเรียกอีก เรียกอยู่ประมาณ ๔ คินแน่ะคะ เอ๊ะ..มันผีอะไร หนูสวดยันทุนไล่ (หัวเราะ)

ตอบ : ไม่ใช่ยันทุนหรอก ยันจนหมดทุนเขาก็ไม่ไปหรอกเพราะว่าถ้าเป็นพวกเทวดาเขาไม่กลัว

ถาม : เสร็จแล้วบังเอิญก่อนวันเข้าพรรษา วันอาสาฬหะ ก็ขับรถ
ไปแล้วก็ไปแวะบ้านอีกร้านหนึ่งก็ถาม เจ็ดลม มันเป็นอย่างไงก็มีคนมาเรียกอยู่
๔ คินติดๆ กันแล้ว พอดีคนๆ นี้เขาค่อนข้างจะปฏิบัติให้ได้นะคะ เขา
นับถือเสด็จเตี้ย เสด็จพ่อ ร.๕ ด้วย เขาก็บอก เอ๊ะคุณมันมีอะไร พวงมา
ลัยเหลืองๆ ลอยนะ เอ้า ! ดูให้ดี ดูให้หน่อยนะ เขาบอกมีพวงมาลัยแบบ
คล้ายๆ พวงมาลัยดอกดาวเรืองนะคะ ใจหนูก็บอกว่าดูใหม่ซิ เขาก็บอก
ว่านี่ไงเดินผ่านไปแล้ว นุ่งผ้าโจงกระเบนสีเขียวแล้วก็สไบสีเหลือง หนูก็
ถามว่า ถามซิ เขาก็หันไปพูดที่โรงเรียนครุมีเสาทีแบบสีเหมือนเสาอันนี้
มัย ? พอเขาพูดถึงเสา หนูก็นึกถึงนางไม้ที่โรงเรียนเลยคือท่านอยู่มา
เป็นคิดว่าเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ ปีแล้ว เสร็จแล้วหนูก็ เอ๊ะ.. จะทำยังไงดี
พอดีคินนั้นนอนสวดมนต์เสร็จแล้วก็ทำสมาธิว่าจะเสร็จประมาณตี ๒
เอ๊ะ.. ทำไมเรานอนไม่หลับ พอนอนไม่หลับหนูก็ลุกขึ้นทำสมาธิ ฟันเฟิน
ไม่ต้องแปรงเอาตามหลวงพ่อกันนะคะ พอทำไปซักพักพ่อก็กมา พอมาพ่อก
ก็ถือไม้เท้า นั่งอยู่ ก็กราบท่าน ท่านก็ไม่พูดอะไร เสร็จแล้วเหมือนกับท่าน
หรีไฟ บังเอิญมีภาพเป็นแบบนางไม้ นะคะ ท่านเดินมา เดินมาก็ปรึกษา
ท่านว่าจะทำยังไง ท่านก็บอกให้ไปซื้อผ้าสไบ จะเห็นหมดเลยคือองค์
แรกจะเป็นแบบเห็นผมยาวๆ ค่อนข้างหยักตก นุ่งผ้าโจงกระเบนสีเขียว
แบบมันๆ หนูก็เรียกไม้ค้อยเป็นเหมือนกัน แล้วก็สไบสีเหลือง องค์ที่ ๒
ก็ผ้าโจงกระเบนสีเหลือง ผ้าสไบออกสีโอโรส องค์ที่ ๓ ก็ผ้าโจงกระเบนสี
น้ำเงินแล้วสไบเป็นสีเหลือง แล้วมีกุมารๆ ใส่ชุดสีชมพู ที่นี้หนูก็มานั่งคิด
โอ้อ้อ...จะให้ซื้อถวายขนาดนี้แล้วจะเอาเงินที่ไหน คือผ้าโจงกระเบนผืน
หนึ่งก็หลายร้อยใช้มัย ? มีเงินอยู่แค่ ๓ พันกว่าบาท เลยทำยังไงดี ท่านก็

เลยทำภาพเป็นหุ่นๆ จิตก็บอกว่า เอ้า..ไม่เป็นไร เป็นหุ่นก็ยังพอได้ พอ
เข้าขึ้นมาแล้วหนูก็ไปถามว่าทำไมไม่ต้องให้หนูทำอย่างนี้ ท่านก็บอกว่าจะ
เข้าพรรษาแล้วท่านอยากเปลี่ยนเสื้อผ้า คือท่านตอนทำให้เห็นว่าผ้าท่าน
เก่ามากแล้ว ท่านบอกว่าอยากเปลี่ยนเครื่องทรง หนูก็เลยบอกว่าจะให้
ทำยังไงต่ออีกทำไมเป็นนะ ท่านก็บอกว่าให้ถวายผลไม้ ๕ อย่างแล้วท่าน
ก็จำเพาะมา ท่านบอกมา ๒ อย่าง สับปะรดกับชมพู่นะอีก ๓ อย่างจะเอา
อะไรก็ได้ แล้วหนูถามว่ารูปล่องจูดยังงวยยังงวย ท่านก็บอกว่า...
(ไม่ชัด)...เข้าหนูก็ไปหาพี่ตามพี่หนูทำอย่างนี้จะผิดมัย เออ..ไม่เป็นไร
ก่อนจะไปหนูไปไหว้ท่านแล้วบอกว่าหนูจะไปดูหุ่นแล้วก็ตามไปเลือกเอาเอง
แล้วกัน ไปถึงก็ได้ตามนั้นทุกอย่างเลย ท่านบอกให้ทำวันนี้ หนูกลับมา
ประมาณบ่ายโมงได้หนูก็ทำวันนั้นเลย วันนั้นวันอาสาฬหะ พอทำเสร็จก็
ไปวัด ที่นี้อยากจะเรียนถามว่าตรงนี้ท่านได้มัยคะ ที่หนูทำไปนี้ ?
ตอบ : ถ้าทำตามที่ท่านต้องการท่านได้แน่ คือว่าเขามาขอเองนี่
ในเมื่อขอเอง เขาบอกอย่างไรทำอย่างนั้นก็เป็นอันว่าดีตามที่ท่านบอก
อาตมาเองไปอยู่เกาะพระฤๅษีใหม่ๆ นะ เจ้าที่เขารับมาบอกว่าภายใน
๒ ปีสร้างศาลให้ผมหลังหนึ่งนะครั้น ก็ถามท่านว่าเป็นใครอยู่ที่ไหน ท่าน
บอกว่าผมเป็นเจ้าของที่อยู่แถวนี้แหละ เป็นอากาศเทวดาด้วยนะ ชาวบ้าน
เขาเรียกว่า "พ่อปู่ดำ" ถามว่าแล้วจะเอาศาลแบบไหน เขาก็บอกว่าเอา
ศาลแบบหลังคาสีเขียวๆ เราก็นึกว่ามันเป็นศาลที่เขาทำด้วยไม้แล้วมี
หลังคาเป็นสังกะสีเขียวๆ ปรากฏว่ามันไม่ใช่อย่างที่ท่านต้องการ พอรุ่ง
ขึ้นก็ตามหัวหน้าป่าไม้ว่าเจ้าที่ที่นี้ชื่ออะไร บอกว่า ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน
เลยขับรถไปดูด้วยกันปรากฏว่าเขาติดป้ายไว้ว่า "ศาลพ่อปู่ดำ" เมื่อ

เป็นอย่างนั้นก็บอกท่านว่าถ้าอย่างนั้นจะตั้งศาลให้เลย มีข้อแม้หน่อยว่า
ในเมื่อถ้ามันไม่ใช่อะไรที่เราเข้าใจแล้วช่วยบอกทีเถอะว่าจะเอาแบบไหน
เขาก็ตกลง เราก็ไม่ได้ว่าอะไรนั่งรถมันไปเรื่อยเปื่อย พอไปถึงที่หนึ่งท่าน
สะกิดบอกเอาศาลแบบนี้ เรากำลังเพลินๆ อยู่ลืมหูลืมตาขึ้นหันไปดู มันผ่าน
โรงงานขายวัสดุก่อสร้างมีศาลตั้งอยู่เป็นแถวเลย ปรากฏว่าเป็นศาล ๖
เสาหลังเมื่อเร่อเลยนะ แล้วก็หลังคาสีเขียวๆ เหลือบทอง อ้อ..หลังคา
เขียวแบบนี้เอง ไปตามเขาคูว่าราคาเท่าไรนะ ตอนนั้นปี ๒๕๓๖ เจ้าของ
ร้านเขาบอกว่าตอนนี้มันเป็นช่วงจะเข้าพรรษาไม่มีใครเขาตั้งศาลกันเลย
เหลือแค่ราคา ๙ พัน ถ้าออกพรรษาแล้วก็หมีนกว่าครึ่ง เลยรีบยกไปเลย
ขึ้นข้าวออกพรรษาหมตอีกเยอะ (หัวเราะ) ผลปรากฏว่ารถปิ๊กอัพคัน
หนึ่งชนไม่หมดทรอกมันใหญ่เกินปิ๊กอัพ ตรงนอกชานล้นขอบปิ๊กอัพออก
มาเลย ลองนึกดูเถอะศาลมันใหญ่แค่ไหนคนงาน ๘ คนแบกไม่ขึ้นเราก็
นึกว่าเป็นศาลไม้เล็ก ๆ หลังคาเขียว ๆ พวกเราคงเคยเห็นใช่ไหม ? เขาทำ
ด้วยสังกะสีแล้วตัวศาลเป็นไม้ นั่นแหละ ต้องให้เขาเลือกเอง ถูกใจท่านแน่

ถาม : แล้วอย่างนี้ สมมุติเกิดจะไหว้จะบูชาท่านจริง ๆ นี้รูปที่
ดอกคะ?

ตอบ : อยู่ที่เรานั้นนะจะ ท่านไม่ได้ว่าอะไรอยู่แล้ว ท่านต้องการ
แค่ความเคารพของเรา ถ้าเราทำบุญอย่างเช่นว่า เลี้ยงพระให้เขาหรือ
ว่าถวายสังฆทานให้เขา เวลาขอความช่วยเหลือเขาก็สงเคราะห์ได้ไปจุด
ธูปบอกเลย บอกตอนนี้ต้องการเรื่องเออสิรี่ไทร์มาก รีบยัดเรื่องให้ไว ๆ
หน่อยเดี๋ยวดีไม่ดีเขาตั้งขึ้นมาแผ่นแรกให้เจ้านายเซ็นซะเลย

ถาม : ตอนแรกหนูไหว้พระอะไร หนูก็บอกว่า..สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พัก

ที่นี้ละ หนูอยู่มาตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว หนูก็อยากจะไปที่อื่นมั่ง (หัวเราะ) อาจ
จะไปสร้างบารมีทาง..(หัวเราะ) หนูบอกว่า ทางโลก ทางประเทศชาติหนู
ก็ช่วย เพราะฉะนั้นให้หนูไปช่วยทางพระศาสนาบ้าง แล้วหลังจากนั้นไม่
เท่าไรก็ได้ยินเสียงเรียกแล้ว..

ตอบ : ก็ได้โอกาสเลยถ้าท่านอยู่แถวนั้นด้วยยิ่งดี ถือว่าเป็นงาน
โดยตรง

ถาม : เขาเห็นกันนะคะ แต่หนูบอกอย่าให้หนูเห็นนะคะ หนูกลัว

ตอบ : ส่วนใหญ่เขามาสวายนะ พวกนี้ไม่ต้องห่วงเอาตมาไปเจอเอง
อีกทีหนึ่ง ตอนนั้นหลุดค้ไป ตรงนั้นเขาเรียกบ้านลั่นถันเป็นบ้านกะเหรี่ยง
ตอนเย็นใกล้ค่ำแล้วเราก็สวดมนต์ทำวัตรเย็น มันมีกระตือบอยู่ได้ ก็ปิด
ประตูสวดมนต์ทำวัตรเย็นปรากฏว่าเขาเดินเข้ามาเราเห็นเป็นผู้หญิงใส่
เสื้อแขนยาวสีทากี้ แขนเสื้อมันถึงตรงนื้ออย่างกับเอาของพามาใส่ แล้วกาง
เกงยีนส์เก่า ๆ ด้วย ก็หยุดสวดมนต์ถามอีหนูมีธุระอะไรลูก ? พอถามเสร็จ
ก็นึกขึ้นมาได้ว่าประตูเราล็อกอยู่มันเข้ามาได้ยังไงวะ ? (หัวเราะ) เขา
บอกว่าเขาเป็นเจ้าของตรงนั้นชาวบ้านเรียกเขาว่า "เจ้าแม่เบ็กไพร"
เรามาทำความดีอะไรเขายินดีและไมทนาด้วย ในเรื่องอันตรายต่าง ๆ ไม่
ต้องห่วงเขารับประกันความปลอดภัยให้ พอเขารับประกันให้อาตมาก็
สบายใจ กลางค่างกลางคืนมันป่าเสือป่าข้างแท้ๆ เดินมันไปเรื่อยเปื่อยแล้ว
มันอัศจรรย์มากนะเวลาเราเดินไปมันเหมือนมันเห็นทางสว่างๆ ตรงหน้า
จะไปไหนก็ไป พอเราไม่มั่นใจจะไปถูกหรือเปล่านั้นจะมีเงาดำๆ มากวักมือ
เรียก เขากวักมือทางด้านไหนเราไปทางด้านนั้น ไปถูกตลอดทั้งๆ ที่กลาง
คืน ไปไหนก็ไปได้ ก็เลยขອງใจมากออกมาตามคนงานแถวนั้นบอกว่า

แถวนี้มีศาลเจ้าที่มัย ? บอกว่ามีครับศาลเจ้าแม่เบิกไพรอยู่ทางด้านโน้นก็เดินไปหาเดินวนอยู่ไม่เจอ ไม่เจอก็ไม่ว่าก็เดินกลับ พอเดินกลับมาที่พัก สวดมนต์ทำวัตรของเราเสร็จก็นอนภาวนาไป พอรุ่งเช้าทำวัตรเสร็จก็อุทิศส่วนกุศลให้มันฟ้าเริ่มสว่าง ทางพวกชาวบ้านเขาจะมาเลี้ยง เราก็เลยไม่ห่วงการบิณฑบาตก็เดินออกไปดูอีกทีหนึ่ง ปรากฏว่าศาลเจ้านั้นตั้งเด่นอยู่เลยละ แล้วมีแต่รอยตีนเราเดินเหยียบเต็มไปหมด แต่ว่าตอมนั้นมองไม่เห็น เขาทำได้ถึงอย่างนั้น แล้วปรากฏว่าเจ้าแม่แกให้ห้วยไว้ ๒ ตัว เราเองก็กลัวใจ หลวงพ่อท่านห้ามให้ห้วยนะ สมัยก่อนชอบรื้อนวิชาให้ห้วยเขาไปเรื่อย หลวงพ่อท่านด่าเอา บอกว่ารู้อู แล้วไปบอกเขาก็เท่ากับว่าไปปล้นเขาตี่ๆ นี่เอง ต่อไปห้ามให้ห้วยเด็ดขาด คราวนี้แกให้มาก็ไม่รู้จะทำยังไงคิดว่ารู้อูแล้วก็แล้วกัน แต่ปรากฏว่าตอมนั้นเข้าดินมีคนเขาตาม คนมันจะเอาห้วยซะอย่างกลางป่ากลางดงมันยังไถพระเลย เราก็เลยตามกลับไปว่าแล้วอยู่กับอย่างนี้จะไปเล่นอีท่าไหน ? เขาบอกฝากครูไปแทง ดกลงครูแทนที่จะสอนให้เขาเลิกละเล่นห้วยกลับเป็นคนเดินโพยซะเอง ก็เลยบอกว่าเออ..ไฉฉินเองก็รู้อูหรือกนะแต่ว่าฝันเห็นเจ้าที่ เจ้าที่เขาบอกว่าอย่างนี้ๆ บอกผิดบอกถูกไม่เกี่ยวกับเราแล้ว อาตมาฉันเสร็จก็ไปแล้ว เล่นผิดก็เรื่องของมึง (หัวเราะ) ปรากฏว่าวงวดต่อไปผ่านไปตรงนั้น ชาวบ้านมันเกือบจะอ้อมไปเลย มันถูกกันเยอะ แล้วก็เหมือนเดิมอีกแหละ เจ้าแม่แกให้อีก ตั้งแต่นั้นมาตรงนั้นไม่กล้าผ่านไปเลย ขึ้นผ่านไปเดี่ยวนั้นจับปิดทองแน่ แล้วมันมีอยู่ครั้งหนึ่งครั้งที่ ๒ ผ่านไปตรงนั้น บังเอิญว่าเป็นปอดอักเสบ มันเป็นมากถึงขนาดขยับตัวมันก็ไอ ที่นี้บริเวณที่พักอยู่มันเป็นน้ำตกเป็นลำห้วย น้ำมันก็เย็นมากเย็นชนิดที่ว่าเราราดใส่นี้ผิว

หนังขาลุย พระซุรงค์ตอนช่วงออกพรรษามันจะเป็นหน้าหนาวพอดี ชาติไล่ผิวหนังขาลุย เราก็ก้อละวะไม่ต้องไปอาบมันแล้วหมกมันซะเลย ปรากฏว่าเจ้าแม่แกมา แกมาถามว่าอยากห้วยมัยละ บอกอยากซิ แกบอกว่าอาบน้ำเย็นแล้วจะหาย (หัวเราะ) เราก็บอกว่าบ้ารึเปล่าวะ คนเป็นปอดบวมปอดอักเสบขนาดนี้บอกให้อาบน้ำเย็นแล้วหาย ก็ไม่ได้สนใจ พอถึงเวลาตอนเย็นจะไปล้างหน้าล้างเท้า พอไปปู้บเขาตามม้าย้าอีกว่าอาบน้ำเย็นแล้วจะหาย เราก็เลยนึกถึงคำหลวงพ่อบอกว่าเทวดาเขาไม่โกหกนะ ก็เลยกัดฟันอาบก็อาบวะ หลับหูหลับตาโรคโครมๆ ไอ้โ..มันซาทั้งตัวเลย คราวนี้ว่าหมกมานาน กลัวว่าอาการใช้มันจะหนักไม่ได้ อาบน้ำ พอราดลงไปไอตัวมันออกควันขึ้นโขมงเลย แล้วมันก็หายใจโล่ง จมูกเล็กโอไปเลย ตอนเช้าแม่เจ้าพระคุณก็เลยตามมาให้ซ้ำอีกรอบหนึ่งหายจริงๆ แปลกมาก นึกไปนึกมามันหลอกเราที่นี่ว่า ถ้าเทวดาเขาจะให้เราหายเขาแค่นี้ก็หายแล้ว มันหลอกเราอาบน้ำเย็นซัดๆ เลย (หัวเราะ) คงเคยมีอะไรสัมพันธ์กันมาละ ไปถึงโน่นแกแกล้งเล่นสนุกไปเลย

ถาม : หนูไม่ทราบว่าจะเป็นการปรามาสรึเปล่า ? พอดีเมื่อวานกลับมาจากวัดท่าซุงคะ ก็มีพี่อยู่คนหนึ่งเขาไม่สบายเขาก็ชวนไปค้างที่บ้านเขาชื่อสมพิศคะ คือที่บ้านเขาจะมีห้องพระทุกห้องเลย บอกว่าเขาเคยนิมนต์หลวงพ่อนันต์มาเขาจะถวายหลวงพ่อนันต์ คือเขาไม่มีลูกคะแล้วสามีเขาก็เสียแล้ว พอดีเมื่อคืนก่อนประมาณ ๒ ทุ่มกว่าๆ ดูข่าวเสร็จก็สวดมนต์ทำสมาธิกัน ที่นี้พอทำสมาธิเสร็จก็..มันมีอยู่...จะพูดยังไงดี คือพอช่วงจิตมันถึงที่หนูก็เห็นพระ พระนี่ก็เป็นแบบจิ๋วสิกรักนะคะแต่ว่าท่านค่อนข้างแก่หน่อย พอมองหน้าบอกเอ..หลวงพ่อดีนี้หนูไม่เคยเห็น

แล้วหนูก็ไม่ได้ถามว่าท่านชื่ออะไร ความโง่ของตัวเอง ท่านก็บอกว่าเข้าพรรษาแล้วให้หนูถือศีล ๘ ท่านเองว่า..คือหนูเคยอาราธนาว่าเข้าพรรษาแล้วหนูจะพยายามรักษาศีล ๘ ให้ครบที่นี้จิตก็บอกว่า..คือเป็นห่วงตรงนางไม้นะคะว่าถ้าสมมุติว่าถ้าเรามีโชคมาเนี่ยก็จะทำให้ท่านดีหน่อยก่อนที่เราจะไป ที่นี้ก็เกิดหลวงตาหลวงปู่องค์นี้ท่านก็มาบอกว่าหนูงวดวันที่ ๑๖ นี้ก็ให้เป็นงวดสุดท้ายนะลูก ท่านว่าอย่างนี้แล้วก็บอกว่าอย่าซื้อให้เกิน ๕๐๐

ถาม : ท่านสั่งไว้เท่าไรก็เท่านั้นเลย แล้วถ้าจะให้ดี...

ถาม : ไม่บอกเลขค่ะ ไม่บอกเลขแต่ว่าจิตบอกว่่าก็ตรงที่เราทำตรงนั้นแหละ แล้วที่นี้พอมานั่งคิด เอ๊ะ..

ตอบ : อันนี้คือความรู้สึกบอกอย่างไรก็ให้ทำอย่างนั้นให้ถือชะว่า ๕๐๐ นี้เราตั้งใจทิ้งน้ำไปเลย แต่ถ้ามันได้มา ส่วนหนึ่งก็ทำให้เขาอีกส่วนหนึ่งเราก็ทำบุญทำกุศลตามใจของเรา แล้วที่เหลือจะใช้จ่ายยังงี้ก็ใช้ไป แต่ว่าสุดท้ายนี้ต้องสุดท้ายจริงๆ นะเรื่องของพระเรื่องของเทวดานี้เขาตรงไปตรงมา ว่าอย่างไรต้องตามนั้นเลย โอ้โหให้ตั้ง ๕๐๐

ถาม : ท่านบอกว่าไม่ให้เกิน ๕๐๐ ค่ะ

ตอบ : เท่าที่อาตมาเจอมา บางคนให้เล่น ๓ บาท บุญมันน้อยจริงๆ ให้เล่นแค่ ๓ บาทถ้าเล่นเกินผิด ถ้าเล่นตามนั้นแล้วจะถูก นั้นแหละให้ ๕๐๐ นี้เยอะมากเลยนะ เขาจะดูว่าโยมจะฟุ้งชานมากมัย

ถาม : หนูก็กลัว...(ไม่ชัด)...แต่จริงๆ...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ไม่ใช่ เขาต้องการทดสอบว่าเราจะฟุ้งชานมากมัยก่อน หวยมันจะออกมันหลายวัน เราเองเราจะคิดพลา่่นไปหมด ได้เงินมาจะทำอะไรบ้าง

ถาม : หนูคิดว่าเรากำลังถือศีล ๘ อยู่ เราจะผิดมัยคะ ?

ตอบ : ศีล ๘ ไม่เกี่ยวกับหวยอะไรเลย ไม่มีข้อไหนห้ามซื้อหวย แต่ขณะเดียวกันอาตมาเองสมัยก่อนเป็นพรവാาสเคยกราบเรียนถามหลวงพ่่ว่าหลวงพ่อดรับเล่นหวยผิดศีลมัย ? ท่านบอกว่าไม่ผิดหรอกลูก แต่มันร้อน โอ้โห..ได้ยืนแล้วสะดุ้งเลย ร้อนจริงๆ ก่อนหวยออกคิดพลา่่นไปหมด ถ้าได้เงินจะเอาไปทำอะไร ตอนนี้จะรอดว่าโยมจะฟุ้งชานแคไหน

ถาม : ตอนนีถ้าคิดก็คือ คิดว่าคงจะทำให้ท่านตรงนั้นคะ แล้วส่วนหนึ่งก็คือช่วยซื้อที่สร้างที่ป่าละอู

ตอบ : ทำตามนั้นแหละคิดชะว่า ๕๐๐ นี้เราทิ้งน้ำไปได้เลย ได้ก็ถือว่่ากำไรไม่ได้ก็แล้วไปนะ แล้วคราวหน้าไปถามชื่อท่านด้วย ถึงเวลาจะได้ไหว้ถูก (หัวเราะ) ถ้าหมดทำจริงๆ นึกถึงหน้าท่าน ก็หลวงปู่องค์นั้นนั่นแหละ

ถาม : ก็พยายามทำความรู้สึก แต่ท่านก็ไม่ให้เห็นชัดๆ เท่าไหร่คะ ท่านค่อนข้างแก่

ตอบ : ถ้าขนาดนั้นไม่ใช่ค่อนข้างแก่หรอก แก่เยอะเลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วหลวงปู่อะไรคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันจ๊ะ โยมเจอฉันไม่ได้เจอนี้ (หัวเราะ) เอาไว้คราวหน้าไปอนบ้านนั้นใหม่ ถ้าท่านมาแล้วถามชื่อท่าน แต่จริงๆ แล้วเรียกหลวงปู่ละดีแล้วนะ การถามชื่อเรียกชื่อนี้เป็นการปรัมาสเหมือนกัน ยิ่งเทวดายิงเจ้าที่เจ้าทางเรียกพ่อบุ่ แม่ย่า ไปเลย ไปเรียกชื่อเรียกเสียงอะไรถ้าท่านไม่ได้บอกไปเรียกตามนั้น บางทีมันเป็น

การล่วงเกินผู้ใหญ่ชะด้วยซ้ำ การที่เราจะไปเรียกชื่อเสียงเรียงนามอะไรเราต้องเป็นผู้ใหญ่กว่า ทีนี้ใครจะใหญ่กว่าเทวดา ใครจะใหญ่กว่ากว่าพระละ โดยเฉพาะเราเป็นคนมันเล็กกว่าอยู่แล้ว ยังงั้นเรียก พ่อปู่ แม่ย่า หลวงปู่ หลวงตาอะไรไปเลยก็ได้ อี ! เตียวคอยดูนะเขาซื้อตัวไหน ๕๐๐ ก็ตามแล้วกัน (หัวเราะ)

ถาม : ถามชื่อว่า... ชื่อตัวไหนถึงจะไม่กินล่ะคะ ? (หัวเราะ)

ตอบ : ถามได้ แต่ตอบไม่ถูก เรื่องที่หลวงพ่อกำหนดกระทุ้งแค่นั้นก็ไม่ผลออหรือ เพราะถ้าผลออล่ะแหลม... ท่านตีสะเด็ดเลย ยิ่งตายแล้วนี่ ยิ่งเกาะหัวถนัดเลย ตอนมีชีวิตอยู่ยังหลบกันกัน ตอนตายนี่หลบไม่พ้น อยู่ที่ไหนท่านก็ตามได้

ถาม : ถามเรื่องที่ว่าที่เขามาให้เห็นนะครับ คนที่เห็นบ่อยๆ นี่เขาเลือกที่จะมาหาหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่แน่ บางคนสภาพจิตเขาอยู่ในระดับนั้นพอดีก็สามารถรู้เห็นได้ง่าย แต่ว่าขณะเดียวกันบางทีก็มีการบางอย่างเหมือนกันเขาถึงติดต่อมา ถ้าหากมีการเหมือนกันมาเนี่ยเวลาทำบุญทำบาปอะไรเขาเองถ้าเขาไม่โทษ ส่วนของเขาก็จะมีอยู่นะ ส่วนใหญ่เขามากก็ต้องการบุญ อย่างเช่นว่าเปรตญาติพระเจ้าพิมพิสาร ขนาดไปหาพระพุทธเจ้าในอดีต ๓ องค์มาแล้วนะ คือตั้งแต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า กกุสันโธ พระพุทธเจ้าพระนามว่าโกนาคมน พระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ไม่มีองค์ไหนช่วยได้เลยเพราะไม่มีกรรมเหมือนกันมาก่อนให้ไม่โทษบุญเขาก็ไม่มีสิทธิ์จะโทษนา จนกระทั่งถึงพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ท่านบอกว่าอีกไม่นานสมัยที่พระพุทธเจ้านามว่าพระสมณะ

โคดม ญาติของเธอจะเกิดขึ้นเป็นพระราชาก็ว่าพิมพิสาร ท่านจะได้ถวายทานในพระพุทธศาสนา ถึงเวลานั้นก็ไปไม่โทษเอา รอกันจนงกไปเลยนะ โมหณาของคนอื่นไม่ได้ ดังนั้นว่าที่เขามาปรากฏนั้นมันมีได้ทั้งที่ว่าบุคคลผู้นั้นกำลังใจของเขาอยู่ในจุดที่จะรับรู้ติดต่อดีพอดี คือคลื่นมันบังเอิญตรงพอดีกับอีกอย่างหนึ่งว่าเขามีกรรมเหมือนกันมาเขาเลยทำให้เห็น ถ้าลักษณะนั้นควรจะสอบถามเขาว่ามาทำอะไรต้องการอะไร แล้วเขาบอกอย่างไรถ้าไม่กินวิสัยก็ทำให้เขาด้วย

ถาม : แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับ ?

ตอบ : ตอนนั้นถ้าถามเขาความเป็นทิพย์ของใจจะบอกได้เลย เขาบอกมาอย่างไรให้เชื่ออารมณ์ ความรู้สึกแรกอันนั้น

ถาม : เราไม่เห็นเขานี่คะ ?

ตอบ : ไม่เห็นไม่เป็นไร เอาความรู้สึกอันนั้น เพราะบางอย่างเขาไม่มาให้เห็น ได้กลิ่นอย่างเดียว เพราะบารมีน้อยรูปยังปรากฏไม่ได้เลย บางทีได้ยินเสียงอย่างเดียวให้ตั้งใจว่าผลบุญที่เราทำให้เจ้าของกลิ่นนั้น ผลบุญที่เราทำให้เจ้าของเสียงนั้น ผลบุญที่เราทำให้เจ้าของรูปร่างนั้น ไม่ต้องรู้ชื่อก็ได้แค่เรานึกถึงเขาก็มีส่วนโทษนาได้แล้ว

ถาม : สมมุติว่าเราจะทำบุญเราตั้งไว้เลยว่า ไม่จำเป็นต้องก่อนที่เราจะทำบุญถ้าเราทำบุญให้มาโทษนาบุญเขาจะได้มีัยครับ ?

ตอบ : ได้ อนุญาตล่วงหน้าไว้เลยก็ได้ว่าถ้าเราทำบุญเมื่อไหร่ให้มาโทษนาบุญได้โดยไม่ต้องรอเราบอกเราเรียกอย่างนี้ ไม่เช่นนั้นบางทีเราก็ลืมเหมือนกันนะ แต่ว่าเทวดาท่านไม่ลืมอยู่แล้วความเป็นทิพย์ของท่านเป็นร้อยๆ เรื่องเลยท่านก็สามารถที่จะจำได้พร้อมๆ กัน

ทำได้พร้อมๆ กันอนุญาตเอาไว้ล่วงหน้าได้ยิ่งดี (หัวเราะ)

ถาม : ความเป็นทิพย์ อย่างเจ้ากรรมนายเวรนี้ความเป็นทิพย์ เขามี....(ไม่ชัด).....

ตอบ : ก็ไม่แน่ ท่านที่เป็นเทวดาก็มีความเป็นทิพย์เสมอเทวดา ถ้าไม่ได้เป็นมันก็ต้องต่ำกว่าไซ้มี๊ หรือถ้าเป็นพรหมก็สูงกว่า

ถาม : งั้นเจ้ากรรมนายเวรก็ไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นสัมภเวสี ?

ตอบ : ไม่ได้จำกัด คือส่วนใหญ่แล้วหมายถึงบุคคลที่เราล่วงเกิน เขาเอาไว้ แล้วก็มักจะหมายถึงว่าเรามาเขาด้วย อย่างนี้ท่านที่ตายแล้ว ท่านไปรับบุญรับบาปตามกรรมที่ท่านทำมา แต่ผลของการกระทำนั้น ต่างหากล่ะที่คอยตามสนองเรา กลายเป็นเจ้ากรรมนายเวรไป

ถาม : แล้วเทวดา...(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ได้ ยิ่งทำได้ดีเลย โดยเฉพาะชั้นยามา ชั้นยามานี้กรรมฐาน ยอดมากเลย ใครขึ้นชั้นยามาไปนี้จะมีปัญหาอยู่อย่างหนึ่งคือ พวกเราที่ บางทีสมาธิไม่ดีไซ้มี๊ กลับไปชวนเทวดาคูยกเขาก็คุยด้วย แต่พอคุยไปคุย มาเราผลอสมาธิไม่ดีถึงช่วงหนอยเดียวหันไป อ้าว..พอเจ้าพระคุณนั่งสมาธิไปเสียแล้ว

ถาม : ถ้ามันเขาสามารถมาต่ออายุของตัวเองได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่าทำบุญอยู่เสมอก็ต่อได้ แต่ว่าบุญใหญ่ใน ลักษณะของบุญกรรมฐาน ส่วนใหญ่ดีไม่คิดมันจะเป็นการเลื่อนภูมิ ให้สูงขึ้นไปเลย ต่ออายุมันเรื่องเล็กละ ทำบุญใหญ่ขนาดนั้นต่อได้แน่ๆ อยู่แล้ว

ถาม : อย่างนั้น อรูปพรหมก็...(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : อรูปพรหมนั้นไม่มีสิทธิ์ เพราะท่านเหลือแต่จิตแล้ว ใน เมื่อเหลือแต่จิตแล้วท่านเดิมมีเท่าไรก็ใช้แค่นั้นคือท่านไม่ต้องการ อย่างอื่นนอกจากความมีจิตอย่างเดียว ไปยึดเอาความว่างของอากาศ ไป ยึดเอาความไร้ขอบเขตของวิญญาณ ไปยึดความไม่มีอะไรเลย มันก็เลย ทำให้ท่านไม่สามารถรับรู้อย่างอื่นได้ นอกจากสิ่งที่ตัวเองยึดอยู่ มี ท่านเท่าไรก็ใช้แค่นั้น ถ้าท่านหมดแล้วทำชั่วไว้เยอะก็ลงยาวไปเลย ถ้าพอ มีความดีบ้างก็เกาะอยู่ในขอบเขตของสถานที่ ๆ พอที่จะทำความดีต่อได้ อรูปพรหมอย่างหนึ่ง อสังขยิวินิตตาพรหมอย่างหนึ่ง ๒ อย่างนี้บอก ให้โมทนาบุญเท่าไรท่านก็ไม่เอากะเราหรอก

ถาม : แสดงว่าท่านเสร็จแล้วชีวิตก็ต้องลงนรก ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ เพราะบางทีเศษของบุญก็ยังมีเหลืออยู่อาจจะลงมา เป็นมนุษย์ก็ได้ บางทีเศษของบุญ มันเศษของเทวดาแต่ว่ามันเป็น ของเหลือเพื่อของมนุษย์ มากกว่าที่เราคิด อาจจะเกิดเป็นเจ้าพระยา มหากษัตริย์เป็นผู้นำคนอะไรไปเลย แต่ถ้าหากว่าทำบาปเอาไว้เยอะ ผล บุญที่เป็นเทวดาขาดช่วงลงบีบกำลังบาปมันสูงกว่ามันก็ดึงยาวลงไปเลย

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่ายังเป็นพรหมอยู่ พรหมมี ๑๖ ชั้น ที่เป็นรูปพรหม คือยังมีร่างกายอยู่ ส่วนอรูปพรหมที่มีแต่จิตอีก ๔ ชั้นรวมแล้ว ๒๐ นะถ้า ลงท้ายด้วยพรหมก็คือต้องเป็นพรหม ๑ ใน ๒๐ นี้แต่ว่าพระวิสุทธิเทพ หมายถึงผู้ที่เขานิพพานได้แล้วไปอยู่พระนิพพานแล้ว มีตั้งแต่พระพุท ขเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเรียกว่าวิสุทธิเทพ คำว่าเทพ หรือเทวดามี ๓ ประเภทคือ

๑. สมมุติเทพ แปลว่าเป็นเทวดาโดยการนับถือยกย่องกันขึ้นมาเอง อย่างเช่น พระมหากษัตริย์หรือพระเจ้าจักรพรรดิ

๒. อุบัติเทพ เกิดเป็นเทวดาโดยตรงคือ บรรดาอากาศเทวดา หรือว่ารุกขเทวดา ภูมเทวดา ตลอดจนถึงพรหมทั้งหมด

๓. วิสุทธิเทพ เทวดาที่บริสุทธิ์โดยสิ้นเชิงแล้ว หมายถึง ตั้งแต่พระอรหันต์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า

ถาม : ที่ท่านทำสมาธิและทำกรรมฐานแล้วสามารถสอนตัวเองได้เลย พรหมท่านจะทรงมานอนอยู่ตลอดเวลา ทำไมตรงนั้นไม่สามารถจะต่ออายุของท่านได้ ?

ตอบ : ตรงนั้นข้อจำกัดมันมีอยู่ว่าถ้าหากว่าเป็นโลกียพรหมยังไม่ได้อยู่ในชั้นสุทธาวาสก็จำเป็นที่จะต้องลงมาเกิดอีก แต่ถ้าเราอยู่ในชั้นสุทธาวาสท่านเป็นพระอานาคามีขึ้นไปแล้ว การลงมาเกิดก็ไร้ความหมายสำหรับท่าน ท่านก็อยู่ข้างบนรอต่อไปนิพพานเลย แต่ว่าท่านที่ทำความดีถ้าหากว่ายึดมานโลกียอย่างเดียวมันไปนิพพานไม่ได้อยู่แล้วใช่ไหม ? มันยังไม่เข้าถึงความบริสุทธิ์โดยแท้จริง อย่างสมัยพุทธกาล ท้าวผกาพรหมพอท่านหมดอายุปั๊บท่านก็เกิดใหม่เป็นพรหม หมดอายุปั๊บท่านก็เกิดใหม่เป็นพรหม หมดอายุปั๊บท่านก็เกิดใหม่เป็นพรหม จนกระทั่งท่านเชื่อว่าพรหมเลิศที่สุดแล้วเป็นอมตะแล้ว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว เพราะความเข้าใจผิดอันนี้เป็นมิจฉาทิฐิ พระพุทธเจ้าถึงต้องเสด็จไปโปรด ถ้าไม่ไปสงเคราะห์ท่านก็เหงาอยู่แค่นั้นแหละ เป็นมิจฉาทิฐิไป

ถาม : ....(ไม่ชัด)....จิตของท่านก็จะอยู่ที่จุดนั้นจุดเดียวเลย

ความเสื่อมของจิตจะเกิดจากอะไร ?

ตอบ : มันอยู่ตรงที่ว่าหมดบุญ หมดกำลังบุญที่ทำมา ในเมื่อหมดกำลังบุญที่ทำมาก็ต้องจุติ ถ้าทำชั่วเอาไว้เยอะบางทีก็ลงยาว แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วถึงระดับนั้นแล้วความดีของท่านมาก เพราะฉะนั้นเศษของความดีที่เหลืออยู่ก็เกิดเป็นมนุษย์ได้ ก็ทำบุญกันใหม่หรือว่าถ้าทำบาปอีกคราวนี้ก็พักเป็นมนุษย์หนอยก็ลงยาวเหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : เขาทำหน้าที่ของเขาถึงที่สุดแล้วเดี๋ยวหาตัวใหม่ หาตัวใหม่อย่างน้อยๆ จะได้มีเพื่อน พวกนี้หู ตาเขาไวนะ จมูกหมาดีกว่าคน ๔๐ เท่า สายตาหมาดีกว่าคนประมาณไม่ถูก หลวงพ่อท่านบอกว่าท่านเคยไปเทศน์ที่สมุทรสาคร กลางคืนหมามันมองออกไปทางนอกศาลา ท่านเองท่านนอนศาลาริมน้ำมองออกไปนอกศาลาไปทางโน้นแล้วเห่าใหญ่ ท่านเองท่านก็แปลกใจ ส่งไฟไปจนสุดสายตาก็มองไม่เห็นอะไร พออีกตั้งพักใหญ่ๆ ถึงได้ยินเสียงแจวกระตบหน้าแล้วก็มีเรือพายเข้ามา ส่งไฟตอนนั้นถึงเห็น ขนาดสุดแสงไฟนะเรามองไม่เห็น หมามันเห็นตั้งแต่ไกลกว่าแสงไฟอีก แล้วท่านบอกว่าท่านทดสอบจมูกหมาดู โดยการใช้น้ำผึ้งห่อผ้าไปทดสอบระหว่างหมากับมดว่าใครจะจมูกดีกว่ากัน ท่านเอาหน้าผึ้งเทใส่ผ้าใบแล้วก็ห่อมัดไว้ชั้นที่ ๑ มดก็ดมมะนะ ชั้นที่ ๒ มดก็ดมพอชั้นที่ ๓ นี้มดเล็กสนใจมันไม่ได้กลิ่นแล้ว แต่ว่าท่านบอกว่าห่อเนื้อแล้วก็แขวนไว้ชั้นที่ ๑ หมาก็ตะกายเสาะ ชั้นที่ ๒ ก็ตะกาย ๓ ก็ตะกาย ๔ ก็ตะกาย ๕ ก็ตะกาย ๖ ก็ตะกาย ชั้นที่ ๗ โน่น ผ้าใบมันหนานะ ๗ ชั้นโน่นหมามันถึงไม่ได้กลิ่น แต่ว่ามดนี่แค่ ๓ ชั้นมือท่านะ ฉะนั้นจมูก ตาของเขาดีกว่าเราเยอะ

โดยเฉพาะสายตาของเขานี้เห็นผีได้โดยไม่ต้องฝึกพิพจน์ญาณเลย อันนี้มันเป็นฤทธิ์โดยกรรมวิบากของเขา วิบากกรรมทำให้เขาเป็นสัตว์เดรัจฉานแต่ก็มีความพิเศษตรงที่ว่าเขาสามารถเห็นผีได้เป็นปกติ ไม่ต้องเสียเวลาฝึกอย่างเรา เขาเรียกว่าฤทธิ์ที่เกิดโดยกรรมวิบาก บาลีเรียก กัมมวิปากชาฤทธิ์

ถาม : แล้วอย่างข่าวที่หนังสือพิมพ์ลงที่ว่าเด็กคนนั้นตายแล้ววิญญาณเขาเข้าตัวเงินตัวทองนั้น ?

ตอบ : อันนั้นน่าจะเป็นเปรตจ๊ะ เปรต ๑๒ จำพวก มีอยู่จำพวกหนึ่งเป็นเปรตในร่างสัตว์เดรัจฉานเรียกว่าขรัวเปรต พวกนี้จะเป็นโอปปาติกะคือเกิดปุ๊บก็โตเลย ไม่อย่างนั้นไม่มีทางหรอก ตัวเงินตัวทองอายุมันก็นานกว่าจะโตได้ขนาดนั้น แต่ถ้าหากว่าเป็นเปรตเขาเป็นโอปปาติกะ เกิดขึ้นก็โตเลย ทีนี้เขายังจำได้อยู่ว่าตัวเองเป็นใครเขาก็ย้อนกลับไปทีเดิม ลักษณะนี้เคยเจอมาทีหนึ่งเป็นงูเหลือมใหญ่ พ่อตายยังไม่ครบ ๗ วันเลยงูเหลือมใหญ่มันเลื้อยมา มันมานอนใต้โลง คนก็แตกตื่นกันหมดลูกเมียก็จุกจุกบ่นบอกรว่าถ้าเป็นพ่อกลับมาจริง ๆ ต้องการจะบอกเรื่องอะไรก็ขอให้แสดงออก งูเหลือมมันเลื้อยขึ้นไปบนชื่อแล้วก็เลื้อยกลับลงมา แล้วมันก็เลื้อยขึ้นไปบนชื่อแล้วก็เลื้อยกลับลงมา ๒-๓ วาระด้วยกัน เขาแปลกใจเอาบันไดพาดป็นขึ้นไปดูปรากฏว่าตานั้นเขาเจาะชื่อที่มันเป็นกระบอกไม้ไผ่ เขาเลื้อยแล้วเอาลิ้นตอกมันออกเอาทองใส่ไว้ในนั้นแล้วก็ครอบปิดเอาไว้ ใจมันห่วงก็เลยไปเสวยความดีไม่ได้เลย กลายเป็นเปรตมา แต่เป็นเปรตในร่างของงูเหลือมใหญ่เขาเรียกขรัวเปรต เปรตจำพวกนี้อยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉานนะ

ถาม : แล้วอย่างนี้ทำไมพ่อแม่เขาไม่ไปตามพระที่ท่านรู้ ?

ตอบ : บางทีของเขาเองเขามั่นใจแล้วนี่ ทุกอย่างมันเป็นอาการของลูกชายเขา แต่เสียท่าอยู่อย่างเดียวโดนรูดชะหนังถลอกเลย (หัวเราะ) มันจะขัดเอาตัวเลขอย่างเดียว นำสงสารจัง (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ก็แสดงว่า เขามีบุญในตอนที่เป็นมนุษย์เล็กน้อย แต่ตอนหมดบุญ....?

ตอบ : ผลบุญเขาอาจจะเยอะแต่ตอนตายจิตไม่ได้เกาะบุญ อาจจะเสerahมองไปนึกถึงความไม่ดีอะไรบางอย่างเอาไว้มันก็เลยไปเกิดแต่ว่าเกิดเป็นเปรตเสียนี้ ในสายตาของอาตมาถือว่าโชคดีแล้ว กรรมมันน้อย ถ้าลงนรกนี้ของมันนานกว่าจะหลุดขึ้นมาได้ อันนี้อ่าถือเป็นข้อยุตินะ มันอาจจะกลายเป็นตัวเงินตัวทองดวงเองก็ได้ มาเจอชาวบ้านขัดชะงันดังไปทั่วประเทศเลย

ถาม : แต่มันก็แปลกนะคะคือพอเขาเรียกชื่อลูกเขา มันก็ตาม...

ตอบ : ลักษณะนั้นถ้าเป็นตัวเขาเองเขาจำได้ ก็แบบเดียวกับตานันที่เป็นงูเหลือมนะ

ถาม : เพราะปกติตัวเงินตัวทองนี้เห็นคนเขาวิ่ง..

ตอบ : ของอาตมานี้มันเดินสายตะโพกข้ามถนน (หัวเราะ) เจ้าพวกนี้ถ้ามันไม่สายตะโพกมันเดินไม่ออก แปลกมาก บางทีมันตีหัวยังกับตะเข้ สมัยที่อยู่ชายแดนตาพระยาบางตัวยาว ๖ ฟุต ๘ ฟุต ตะเข้ตีๆ นี้เอง มันใหญ่ขนาดนั้นเพราะว่าช่วงที่อาตมาอยู่ชายแดนนั้นไทยยังรบกับเขมรบ่อยๆ เหตุการณ์โหดเหี้ยมมากมันตายกันที่ ๑๐๐ ศพก็มี เจ้าพวกนี้มันกินศพมันก็ใหญ่เป้งเลย อีกตัวใหญ่กว่าแม่ไก่อีกชนมันวันเลย

(หัวเราะ) เจ้าพวกนี้มันคึดขบขึ้นมากิน บางทีมันทุเรศลูกกะตาคอนไม่ได้ ก็ลากพลั่วไปกลบให้มันที ตายเกลื่อนกลาดไปหมด บางศพก็ผูกติดกับต้นไม้ ยิ่งทิ้งเสว็จก็ปล่อย่อยอย่างนั้น เน่าเหลือแต่กระดูกมัง หนึ่งติดอยู่น้อยหนึ่งแห้งแห้งแก้อยู่อย่างนั้นก็มี คราวนี้ว่ามันเกลื่อนกลาดไปหมดมีอยู่คืนหนึ่งกำลังอยู่เวรหน้าด่านมันราวๆ ๕ ทุ่มกว่าเกือบเที่ยงคืนแปลกมาก เวลานี้เป็นเวลาที่เราอดมาโดนมีหลอกประจำช่วง ๕ ทุ่มกว่าช่วงหนึ่งกับช่วงใกล้ตี ๒ กว่าช่วงหนึ่ง ช่วงนี้จะโดนมีหลอกประจำเลย อยู่ๆ มันมีเสียงประหลาดบอกไม่ถูก มันโหยหวนบาดลึกเข้าไปในใจ เหมือนใครเป็นหมิ่นเป็นแสบมันร้องเข้ามาแน่นไปหมดทุกด้าน แล้วหมาในหมู่บ้านทับเขียมที่ห่างไปซัก ๒ กิโลเมตรตอนประสานกันทั้งหมู่บ้านเลย ไร่เราก็ตายแล้วหัวกวนนี่เจอกองทัพผีเข้าแล้ว บอกกับเพื่อนที่อยู่เวรด้วยกันเขาเป็นรุ่นพี่ เอ้าเฮ้ย ! เอ็งฉายไฟเข้าจะยิง ลองกับผีมันดูหน่อยเราก็เตรียมเอ็ม ๑๖ พร้อมเลย พอเพื่อนมันฉายไฟปิ๊บ ลักษณะเสียงที่มันร้องเข้ามาคือไม่น่าจะเกิน ๒ เมตรแล้ว มันไม่มีอะไรเลยมันก็เป็นทุ่งนาโล่งๆ นั้นแหละ ไร่เจ้านั้นเขาคงอยากจะมาขอส่วนบุญแต่บังเอิญเจอเขาจะอุทิศส่วนกุศลด้วยกระสุนเอ็ม ๑๖ เลยเปิดกันหมด คือถ้ามาขอดี ๆ ไม่เป็นไร อดมาประเภทใจดี แต่หากว่ามาในลักษณะนั้นมันจะสู้ เป็นคนที่กลัวนะ แต่กลัวลักษณะกลัวแล้วไม่หนี กลัวแล้วสู้ เจอบ่อยอีกทีหนึ่งนั้นช่วงประมาณตี ๒ อยู่เวรกับรายเดิมนั้นแหละ เขาจัดเวรเป็นคู่ๆ กันประมาณตี ๒ มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาใส่เสื้อแขนกระบอกสีด้ายยาวถึงนี้ แล้วก็ผ้าถุงสีดำ ไว้ผมยาวเกือบถึงกัน แกใส่ชุดดำปี๋ปี๋เลยนะ แต่แปลก..

ถาม : .....

ตอบ : คราวนี้ก็คิดว่าเป็นพวกชาวบ้านเขามาหาหมอทหาร เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยฉุกเฉินเขาจะวิ่งมาหาหมอทหาร ก็ถามว่า อีหนู..มีธุระอะไร? มันไม่ตอบ มันเอือมมือจะคว่ำคอเราเลย เราก็ผงะหลบ คราวนี้ตัวเองนั่งอยู่ แทนที่เข้าเวรนะมันเป็นป้อมสูง โท..ตกลงไปก็คอหักสิ มันเป็นคนเฒ่านะ พอผงะหลบตั้งใจมองหน้ามันคราวนี้ใจแป้วเลย ลูกตามันยังกับลูกแก้วใสๆ เลย เราก็ตกใจ ยายนั่นก็เดินที่เข้ามาอีกจะทำยังไงดีหว่า? มันเดินเข้ามามันกั้นตัวเรากับปืนเอาไว้เอือมมือก็ไม่ถึง (หัวเราะ) ฉุกเฉินนี่อะไรไม่ทัน ตอนนั้นภาวนาคาถาอยู่หลายบท นึกถึงคาถาชินบัญชรก็ตั้งใจนึกถึงหลวงพ่อดำไว้ด้วยว่า ชะยาสะนาคะตาพุทธา.. ยังไม่ทันจะครบประโยค มันหายวับไปยังกับหนังขาดโดนกระชาก เคยดูหนังที่ถึงเวลาแล้วฟิล์มมันขาดไหม? วีบเดียวภาพหายเกลี้ยงเลยหรือไม่ก็เหมือนโดนใครกระชากหายไป เราก็มานั่งอภังขณชั่วขณะนั้นแล้วทบทวนอีก ใครวะ? เราอยู่ที่นี้ทหารที่ปะทะกันมันยังฆ่ากันก็เรื่องปกติ แต่เราไม่เคยยิงผู้หญิงนี่หว่า?.. แล้วทำไมผีผู้หญิงถึงจะมาหักคอเรา นึกไปนึกมานึกได้ ตอนช่วงบ่ายเป็นช่วงว่างของเราไปซ่อมขวางมิดปลายปืนกัน มิดปลายปืนจะยาวสักตีบนะ แล้วตำหนักๆ จะสวมติดกับลำกล้องปืนเอาไว้เวลาถ้ายิงกันจนกระสุนหมดแล้วมันจะเป็นอาวุธยาวได้ ซ่อมกับต้นไม้ ขวางชะพรุนไปเลย นึกขึ้นมาได้ปั๊บก็ อ้อ..สงสัยว่าจะเป็นนางไม้ที่ตั้นนั้นแหละ แม่เจ้าประคุดคงยัวะเต็มที่แล้ว ตั้นนั้นอยู่บนจอมปลวกใหญ่ด้วย เป้าเด่นดีใช่ไหม? ซ่อมขวางชะพรุนไปเลย ตั้งใจว่าเดี่ยวตอนเช้าจะไปขอโทษ ตอนเช้าก็เลยจัดอาหารน้อยหนึ่ง ไม่เยอะหรอก มีข้าวน้อยหนึ่ง น้ำน้อยหนึ่ง กับหน้อยหนึ่ง ไปถึงก็จุกจุกบัก

เลย บอกว่าสิ่งที่ล่วงเกินเธอโดยไม่ได้เจตนา นั้นขอโทษด้วยนะเพราะว่า
 ไม่รู้จริงๆ ว่าเธออยู่ตรงนั้น ถ้าหากว่าโกรธแค้นอะไรก็ขอให้ให้อภัยกัน
 ด้วย ต่อไปถ้าทำบุญอะไรแล้วจะอุทิศให้ เรื่องมันก็เงียบไปเฉยๆ คือคิด
 ต่อมาก็ไม่มารบกวนอีก อยู่ที่นั่นผีหลอกประจำจะ มันหลอกทั้งเห็นตัว
 หลอกทั้งได้ยินแต่เสียง หลอกมาตั้งแต่กลิ่นอะไรสารพัดสารเพ เพราะว่า
 มันตายซ้ำตายซ้อนนับกันไม่ถ้วน มีอยู่เที่ยวหนึ่งเขาวินยุมกลางดึก
 บอกว่าฝ่ายตรงข้ามมันเคลื่อนไหวกันคึกคัก ดูท่ามันเข้าตีเราคืนนี้แน่ ผม
 ร้อยก็สั่งการให้ทหารเคลื่อนกำลังออกไปยันไว้ก่อน พอไปถึงเข้าจัดวาง
 กำลังกัน คนอื่นเขาต้องไปวางกำลังตามจุดของตัวเอง ของเราประจำอยู่
 กองบัญชาการกองร้อยไปไหนไม่ได้ เขาก็บอกเอ็งเฝ้ารถไว้ เรามองดูรถ
 มันจอดอยู่บนคันคูดุทธศาสตร์ คนไทยเราฉลาด พื้นที่ข้างหน้าของเราจะ
 ผ่านดินไทยนะ แต่ว่าเราอมรันพื้นที่ลงมา ๒ กิโลเมตร แล้วขุดเป็นคูยาว
 ตลอดเลย บนคันคูก็เอาดินขึ้นมาถม ต้องถมเป็นคันใหญ่เบ้อเร่อเป็นถนน
 ให้พวกเขมรเขาอาศัยอยู่ได้ ถ้าเกิดเรื่องอะไรนี้เรายิงเขาได้ทันทีเลย
 เพราะว่าเขามกรุกอยู่ในพื้นที่เรา ๒ กิโลเมตร เขาเคลื่อนไหวผิดปกติ
 ดูท่าว่าจะเข้าตีก็เลยต้องทำวิธีนั้น คราวนี้เจ้ารถคันนั้นมันจอดอยู่บนคัน
 คูดุทธศาสตร์เรามองไปแล้วมันเป็นทุ่งโล่งๆ พอตัดกับขอบฟ้ากลางคืนนี้
 อะไรที่มันเด่นขึ้นมามันเห็นชัดมากเลย มองเสร็จเรียบร้อย..คูขี้นอยู่เป็น
 เป้าอาร์พีจีแน่นอนเลย มันต้องยิงรถก่อน พอมันยิงรถเสร็จแล้วหนียาก
 แล้วใช่ไหม? ไม่มีไอเคลื่อนที่ได้เร็วมันก็ล้อมเราได้ ถ้าขึ้นอยู่คูเป็นเป้า
 อาร์พีจีแน่เผ่นดีกว่า เราก็หลบเข้าไปชายป่า พอหลบเข้าไปในชายป่า
 หมอบไปได้ต้นไม้ใหญ่มันมีพายุหมุน ลมหัวควันที่เราเรียกว่าลมบ้าหมู

นะมันหมุนวน ฮือๆ อยู่อย่างนั้นแหละ ยังไงก็ไม่ไป วนไปวนมา วนมา
 วนไป เราก็..มันจะวนไปทำอะไรของมันวะ? แล้วพายุกลางค้ำกลางคืนก็
 ไม่เคยเห็นเพิ่งจะเคยเห็นเนี่ย มันวนไปวนมาสักพักก็ขึ้นมาได้ เอ๊ะ ! ดู
 ท่าจะมีใครมาขอส่วนกุศลเราบ้างหว่า? ก็เลยตั้งใจว่า เออ..ใครก็ตามนะที่
 เธอต้องการส่วนกุศลนี้ ผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตลอดจนกระทั่งบุญที่
 เราปกป้องรักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอให้เธอทั้งหลายไม่ว่า
 นะ เราได้รับประโยชน์ ความสุขเท่าไรขอให้อะไรก็ตามที่ได้รับด้วย พอดคิดแค่นั้น
 แหละพายุมันก็สลายตัวว๊บบ คราวนี้ลิขิตรับ ยุงมาเป็นหอบๆ เลย ตอนลม
 พัดอยู่ยุงมันไม่มี (หัวเราะ) ไอ้โห ทนให้ยุงมันกินจนคันไปทั้งตัวจน
 กระทั่งผ่านไปสักครึ่งชั่วโมงได้ก็มีเสียงสัญญาณบอกผ่านของฝ่ายเรามา
 เขาจะมาเป็นเสียงนกกกลางคืนมา เราก็ตะโกนถามรถหีสผ่าน มันต้องมี
 สัญญาณซ่อนสัญญาณนะ ถ้าบอกผิดขึ้นมาที่พอยิงกระจายเลย ถ้าไม่จัน
 ชินปล่อยไว้ฝ่ายตรงข้ามมันแทรกเข้ามาได้ใช่ไหม? ตะโกนถามเขาบอก
 หีสผ่านถูก ถ้าม ปลาร้า ตอบ แซบอีหลี (หัวเราะ) พวกหีสนี่เราจะตั้ง
 เป็นคืนๆ แล้วกระซิบบอกกัน ไม่จันฝ่ายตรงข้ามถ้ามันรู้แล้วมันแทรกเข้า
 มาได้ ตะโกนตอบเสร็จเรียบร้อยก็ใส่หัวออกไป เจ้านายเขาบอกมึงหาย
 ไปไหนมาวะ? ก็บอกว่าผมเห็นว่าถ้าขึ้นอยู่ตรงนั้นเป็นเป้าอาร์พีจีแน่ ผม
 ก็หลบแต่ว่ารถมันอยู่ในสายตาผมครับ ไม่มีใครขโมยได้แน่ ลูกน้องก็ถาม
 พี่ๆ หลบอยู่ใต้ต้นไม้ที่นั่นนะหรือ? บอกว่า เออ..มีอะไรละ? อาทิตย์ก่อน
 ผมฝังไว้ ๓ ศพ (หัวเราะ) ไอ้เวร ! แล้วมันก็ไม่บอกเรา ให้เราอยู่บนหลุม
 ฝังศพตั้งครึ่งคืน ตอนนั้นไม่รู้สึกกลัวเลยนะเพราะไม่รู้ว่าเขาฝังศพไว้ตรง
 นั้น คือมันปะทะกันบ่อยแล้วก็ตายกันบ่อย ๓ ศพ ๕ ศพนี่ถือว่าชอกกันกิน

แต่ไม่มีข่าวรอกจนแต่ว่าครบปีพระราชทานเพลิงวัดพระศรีรัตนมหาธาตุก็ ๕๐๐-๕๐๐ ศพละกว่าจะรู้จักกันทีหนึ่ง แต่ถ้าเสียพื้นที่เมื่อไหร่ต้องรีบออกข่าวเพื่อให้กระทรวงการต่างประเทศดำเนินวิธีตามการทูต ถ้าประเภทปะทะกันตาย ๓ ศพ ๕ ศพ ถือว่าขอกันกิน บังเอิญบางทีมันขอเรา มากเราก็เจ๊งเยอะเพราะว่าตอนช่วงที่อยู่นั้นถ้าทหารตายศพหนึ่งเขาหัก เบี้ยเลี้ยงคนละ ๒ บาท ถ้าอยู่ๆ จากกองร้อยมาบอกวงนี้ ๒ บาทนะครีบก็ แปลว่าเพื่อนตายอีกศพหนึ่งแล้ว ถ้า ๔ บาทก็ ๒ ศพ อยู่ตรงนั้น ๕ เดือน ปกติแล้วจะอยู่ฐานละ ๔ เดือน รวมแล้ว ๓ ฐานปีนั้น จะเป็น ๑ ฐานในแนว หน้า แล้วก็ ๒ ฐานที่เป็นกองหนุน ฐานที่อยู่แนวหน้าจะอยู่บ้านหนองเสม็ด ฐานที่แนวหลังจะอยู่บ้านโคกสูงกับบ้านแซร์อ บ้านหนองเสม็ด จะอยู่ในเขตตาพระยา บ้านแซร์ออยู่ในเขตวัฒนานคร บ้านโคกสูงก็ เขตอรัญประเทศ มันคนละอำเภอกัน แต่ว่าของเรากำลังหนุนมันพร้อมที่ จะขึ้นไปได้ทุกเวลา ปกติจะอยู่ฐานละ ๔ เดือน อาตมาโชคดีไปหน่อยมัน ปะทะติดพันอยู่ถอยไม่ได้ เราเคลื่อนย้ายกำลังฝ่ายตรงข้ามเสียบเข้ามากี่ บรรลีย์แล้ว ช่องว่างมันเกิด ไซ้ใหม่ ? เลยจัดแห่งอยู่ฐานหน้า ๕ เดือน กว่า รวมเวลาภาระกิจเขาปีหนึ่ง เราล่อไปปีกว่า ช่วงอยู่ข้างหน้า ๕ เดือน ปะทะทุกวัน เพื่อนๆ กองร้อยเดียวกันตายไป ๒๖ ศพ ร้อยเอกหนึ่งศพ ร้อยตรี ๑ ศพ นายสิบ ๘ ที่เหลือพลทหาร แค่ ๕ เดือนนะ.. แต่ว่าอยู่ที่นั่น ไม่ได้กลัวอะไรเลย เพราะว่าม็องโหลพิชัยสงครามหลวงพ่อดิตต์อยู่ หลวงพ่อขึ้นไปแจกให้ด้วยตัวเอง สมัยก่อนม็องโหลพิชัยสงครามจะเป็น วัดดุมงคลที่หลวงพ่อบอกมากเพราะว่าทำยากทำเย็นเหลือเกิน สมัยก่อน นี้เขาเขียนด้วยมือ ผืนหนึ่งเขียนเป็นเดือนกว่าจะเสร็จ หลวงพ่อท่าน

ศึกษาตำราเสร็จบอกชอบใจแต่ว่าทำไมไหว ไม่มีเวลา ท้าวมหาชมภูที่เป็นเจ้าของรงท่านเคยเกิดเป็นพระร่วงมาก่อนเป็นเจ้าของรงมาบอกให้ทำ หลวงพ่อบอกว่าทำไมไหวท่านก็เลยผ่อนผันให้ บอกว่าไปให้เขาบิมนั้นมาก็ได้แล้วก็นำมาเสก เอามาเสกหลวงพ่อก็บอกว่าเสกไม่ไหว มัน ยาวเหลือเกินคาถา ท่านก็เลยบอกว่าแก้ทำมาช้าเสกเอง หลวงพ่อท่าน ถึงได้บอกว่างั้นเออ..พอไหว ท่านบอกถ้าไม่ใช่ห้องไม่ใช่ช่องไม่ใช่ลูกไม่ใช่ หลานเดี่ยวจะอัดให้ร่วงเลย..ว่างั้น อะไรที่ลำบากหลวงพ่อก็ไม่เอา ท่านเอา แต่สบายๆ คราวนี้การเสกรงมหาพิชัยสงครามตอนนั้นนะทำที่ไหนโยม รู้ไหม? วัดบวรจะ เหลือเชื่อไหม ? เพราะตอนนั้นสถานการณ์ชายแดนไม่ ดีมากเลยต้องมีการทำวัตถุมงคลสำหรับส่งไปให้ทหารที่ชายแดน วงด นั้นเสกรงมหาพิชัยสงครามที่วัดบวรประมาณ ๑ คันรถบีค็อพ แต่ว่า หลวงพ่อบอกมากโครมมาของรงถามว่าเป็นทหารตำรวจชายแดนหรือเปล่า แล้วถ้าไม่ใช่แนวหน้าก็ไม่ให้ด้วย ตอนช่วงนั้นหลวงพ่อดิตต์เยี่ยมชายแดนเป็นว่าเล่นเลย มีรายที่ประเภทเขี้ยวลากดินที่สุดก็คือผู้การประจักษ์ ผู้การประจักษ์ก็คือ พันเอกประจักษ์ สว่างจิต ยังเดี๋ยวกัง ตอน นั้นนะเป็นผู้บังคับการกรมทหารม้าที่ ๒ อยู่..เขาเรียกบูรพาพยัคฆ์ คือ ค่ายมันอยู่ทางตะวันออกวัฒนานคร แก่เล่นแอรดถึงทุกคันมาให้หลวงพ่อดิตต์รงมหาพิชัยสงคราม เจิมให้ด้วย กะเอาชนิดที่ว่ายังๆ กูต้องรอดแน่ ส่วนตัวแกเองเสือกก็ที่ไม่ได้อยู่เย็บเหรียญหลวงพ่อดิตต์ชนะแน่นพีบ คนศรัทธามันศรัทธาขนาดนั้นจริงๆ ของๆ หลวงพ่อนี้ชอบมากเลยอยู่ชายแดน ของยิงไม่ออกไม่ชอบหรือ ยิงออกไม่ถูกอย่างหลวงพ่อนี้ชอบมาก มันตรงกับนิสัยเรา ได้ยินเสียงดังๆ แล้วมันสั่นใจ พอได้ยินแล้วมันอยากวิ่ง

ใส่อย่างเดียว เพราะมันอยู่ที่ชายแดนนี่ปลอดภัยมาก ถึงที่เรียกว่าโดนหนักๆ ขนาดมีอยู่ครั้งหนึ่งทหารญวนเฮงสัมริน เฮงสัมรินนี่มันเป็นเขมร แต่ญวนสนับสนุนจะถอนกำลัง มันใช้วิธีรุกอำพรางการถอย ปืนใหญ่ ๓ กระบอกมันระดมใส่เราตั้งแต่ตี ๒ กว่าๆ หมูปืนใหญ่ที่คล่องๆ นะ ๓ วินาที ยิงได้นัดหนึ่ง เราตีว่ามันห่วยแตก ๖ วินาที ยิงได้นัดหนึ่งเลยเอ้า มันยังอยู่ ๑๕ นาทีเต็มๆ แผ่นดินไหวเป็นไกวเปลเลย ๓ กระบอกมันล่อไป ๔ ๕๐๐ นัด แผ่นดินไหวยังไม่พอบังเกอร์มันทรุดหมดนะ บังเกอร์เขาเรียกสั้นๆ ว่า "เบียม" มันทรุดลงมาท่อนไม้แต่ละท่อนใหญ่ประมาณซาอ่อนไม้ ต้องห่วงหอรอกเท่าๆ กันหมด เพราะตอนที่เอาตมาขึ้นไปส่งลูกน้องมันตัดไม้ เราก็ชี้ที่ให้ชุดหลุมทำบังเกอร์ กว่าจจะรู้มันชนมา ๒ คันรถยี่เอ็มซี ไม้สักทองล้วนๆ มันไปตัดจากสวนป่าของป่าไม้เขา (หัวเราะ) งวดนั้นเคลียร์กันแทบตายกว่าป่าไม้เขาจะเชื่อว่าเราไม่ได้เจตนา ลูกน้องมันมักง่าย มันเจอสวนไม้สักทองมันก็ลุยเข้าไปเอาเลย ต้นเท่าๆ กันตีด้วย ขนาดที่เจ้านายต้องการพอดีเลยใช้ไหม โห..มันล่อมา ๒ ยี่เอ็มซีนั่นแหละ เบียมทรุดหมดเลย เรานึกถึงคำพูดหลวงพ่อบอกท่านว่า ผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐาน คราวนี้เราใส่กระเป่าเสื้อเครื่องแบบของเราอยู่จะไปกลัวอะไรนอนตีฟุง คนอื่นอพยพกันให้เจียวไปหมด นอนอยู่ตรงนั้นแหละ นอนฟังดูว่าเสียงปืนมันเพราะดี ปรากฏว่าปืนใหญ่ที่เขาจะมีผู้ตรวจการหน้า เขาเรียก ผ.ต.น.ผู้ตรวจการหน้านี้เป็นตัวแสบที่สุด มันจะบอกเป้าหมาย ไม่เกิน ๓ นัดจะลงกลางเป่า ปรากฏว่างวดนั้น ๔-๕๐๐ นัดนี้มันตกมาแค่หน้าฐาน ชำฐานยังชำไม่ได้อยู่เลย มันเหมือนยังกับชนกำแพงตกลงมายังหน้าฐานหมด หลวงพ่อบอกผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐานครั้งนั้นเห็นคาคาเลยจริงๆ คุ้มได้

จริงๆ ปืนใหญ่นี้รัศมีถนัด ๕๐๐ เมตร ครั้งก็โลนะ รัศมีถนัดหมายถึงโดนนี่ตายแน่ รัศมีถนัดรัศมีถนัดครั้งก็โลสมัยที่ฝึกใหม่ๆ เราก็อยากตั้งไข่ไหม? บอกมันประเภทซ้าย ๒๐ ลด ๒๐๐ มันด่าว่าลดหาพอมึงเธอ ๒๐๐ ลด ๒๐๐ คือ ๒๐๐ เมตร รัศมีมัน ๕๐๐ เมตรสั่งมันลด ๒๐๐ เมตรลดไปทำไมมันด่ามาเลยคือมันเชื่อขนาดที่ว่าคั่นเองโดนแน่ๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่เกิน ๓ นัดลงแหงๆ เลย ๓ กระบอกมันยิงกันประมาณ ๑๕ นาที คงไม่ต่ำกว่า ๔-๕๐๐ นัด กระทั่งข้ามฐานยังชำไม่ได้ บอกมอบกายถวายชีวิตเลยหลวงพ่อ..ของตีขนาดนี้ และตั้งแต่นั้นมาไม่กลัวอะไรเลย ถูกใจมาก ยิ่งไม่ออกนี่ไม่ชอบมันไม่ได้ยินอะไร ยิ่งออกไม่ถูกนี่ชอบจริงๆ มันส์มาก ได้ยินเสียงปืนมันอยากวิ่งใส่ต่อนั้นเลย วัตถุประสงค์ทุกอย่างหลวงพ่อบอกฉันไม่รับรองว่าจะเหนียวเพราะว่าบางคนมันถึงที่ตายนะ ถ้าถึงที่ตายเหนียวก็เข้า ดังนั้นท่านบอกว่าท่านไม่รับรองให้ใคร แต่ว่าสิ่งที่ท่านทำมาทำวมหาราชท่านรับรองว่าถ้าเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ต่อให้หมดอายุจริงๆ ก็ให้มาตายที่บ้าน ท่านเอาขนาดนั้น ตอนแรกๆ ที่ท่านทำท่านบอกว่าหนึ่งแตกได้แต่ห้ามกระดุกหัก ไปๆ มาๆ ท่านให้ถึงขนาดว่าหมดอายุชัยจริงๆ ก็ให้มาตายที่บ้าน แสดงว่าเทวดาจริงๆ เหนื่อยกว่าเราเยอะใช้ไหม? ทหารออกรบ ๑ กองร้อยพกพระไป ๑ กองพล แต่ละคนพวงเบ้อเริ่มเลย มีเราพกรงอยู่ผืนเดียวคนอื่นเขาไม่เชื่อถือกันหอรอก เขาคล้าคอแล้ว ไม่มีพระสักองค์มีธงหลวงพ่อดีเดียว ตอนนั้นไม่ใช่ธงเปล่าๆ อย่างนี้ จะติดธงชาติเล็กๆ อยู่ด้วย พอพับๆ เสร็จแล้วก็จะคล้ายๆ ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งใส่กระเป่าอยู่ คนอื่นเขาก็รู้แล้วว่าเรามีของดีแต่ไม่รู้ว่ามีอะไรมีอยู่จุดหนึ่งเบิกเบี่ยเสียง อยู่ชายแดนนี่รวยมากมันจะมีเบี่ยเสียงปกติ

เบี้ยเลี้ยงสนาม เบี้ยกันดารแล้วก็เงินเดือน โห..รวยอย่าบอกใครเลย แต่
ว่าพอถึงเวลาไม่มีการปะทะเชิงใจ มหรสพทุกอย่างไม่มีมันก็เขย่าไฮโล
เบี้ยเลี้ยงเท่าไรมันก็หมดไซ้ใหม่ ? ของเราเองเราไม่ค่อยเบิกมันไม่ได้
ใช้อะไรนี่ ถึงเวลาคนอื่นเขามันไม่มีการมีงานเราก็นั่งภาวนาของเรา
ปรากฏว่าวันนั้นเบิกมาพอดีถึงงวดออกเบิกมา ๘,๐๐๐ บาท ใส่มากะ
เป่าตุง ผลอดตุงไปอาบน้ำหน่อยเดียวกลับมามีเกลี้ยงทั้ง ๘,๐๐๐
นั่นแหละ เราก็ตกใจรีบล้วงดู อ้อ..รงยังอยู่ เออ..เอาไปหะ ๘,๐๐๐
กูไม่ว่าแต่ถ้าเอาตรงพอจะตามล่าจนกว่าจะได้คืน คือคนอื่นเขาไม่รู้ว่าจะ
ยังไปไซ้ใหม่? เขารู้อยู่อย่างเดียวว่าเขาจะเอาเงิน ก็ ๘,๐๐๐ บาทให้มันไป
ไม่ว่ากัน นี่กว่าชอกกันกิน

ถาม : พระแต่ละองค์วัดทำซุงนี้ส่วนมากเป็นทหารกันเยอะนะ
ครับ ?

ตอบ : ของอาตมาเองไม่ได้คิดจะเป็นทหารหรอก มันจับพลัดจับผลู
เข้าไปทำไหนก็ไม่รู้มันเป็นจนได้ เสร็จแล้วมันก็ก้าวหน้าผิดปกติชาว
บ้านชาวเมืองเขาด้วย แต่ว่าไปๆ มาๆ แล้วมันก็เบื่อ มันเบื่อตรงไกล
หลวงพ่อก ไกลหลวงพ่อมันแข็งขึ้นมาก็ลาออกเลย ของทหารเขาเรียนมา
ต้องใช้ให้ครบอายุราชการ ถ้าไม่ใช้ให้ครบต้องควักเงินเดือนเขา พอใช้อายุ
ราชการครบก็เปิดตึกว่า ตรงจุดนี้จุดหนึ่งที่คุณหลวงพ่อกจะให้เห็นว่า
"สังข์อัมปมาณ" เป็นยังไง พระที่วัดทำซุงแต่ละองค์ไปถามประวัติดู
เถิด กระทั่งตำรวจยังหนาว หลวงพี่ที่ปีใจคืออย่างที่ยอมเห็นนั่นนะ ก่อน
บวชยกเค้าตำรวจ ๓ บ้านรวดเลือกเฉพาะตำรวจด้วย อย่างอื่นไม่มันต้อง
ยกเค้าบ้านตำรวจถึงสะใจ แล้วหลวงพี่นั่นเราเห็นยิ้มๆ อยู่ทั้งวัน บวช

ตอนอายุ ๒๕ บอกว่าก่อนจะบวชไม่รู้รอดตายมาได้ยังไง เพราะว่าไม่ว่า
จะมึงงานที่ไหน สมัยก่อนเขาเรียกหนึ่งกลางแปลง มึงงานที่ไหนก็เจอกันที่
นั่น ตีกันแหลกราวชุนิดที่เรียกว่าวิ่งกันข้ามทุ่ง หลวงพี่นั่นตั้งจนทุกวันนี้ยัง
ติดนิสัยนะ ถ้านอนต้องไปเรียกไกลๆ อย่าไปเรียกใกล้ๆ ท่านลูกบิ๊บท่านจะ
ความหาอาวุธข้างตัวก่อนเลย ครั้งแรกเราไม่รู้ไปเรียกท่านใกล้ๆ ท่านลูก
พรวดพราดขึ้นมาเตรียมคว่าอะไรดีแล้ว นั่นแหละหลวงพี่นั่นตั้งที่เห็นนั่ง
ยิ้มเย็นๆ อยู่แหละท่านบอกว่าก่อนจะครบ ๒๕ ก่อนมาบวชนี้ไม่รู้รอด
ตายมาได้ยังไง เดียวตีกันเดียวแทงกันประจำเลยทุกงาน คือวัยรุ่นมัน
เลือดร้อน ข้ามถิ่นไปเห็นสาวสวยไปจีบเขาเจ้าถิ่นเขม่นก็ตีกันแล้ว ไป
ถามประวัติดูเถอะแต่ละคนตำรวจหนาวทั้งนั่นแหละ หลวงพี่ที่ปีเขาบอก
กูไม่คิดจะทำหรอกแต่มันเสือกจับกูบ่อย แกเป็นนักเรียนช่างกลปทุมวัน
นี่ จับกูบ่อยกูหมั่นไส้กูก็เอาสิ ทำทั้งที่ต้องทำให้ดัง คราวนี้คงหมดอายุ
ราชการไปแล้วละ คือ คดีอาญามัน ๒๐ ปีไซ้ใหม่?พี่แกบวชเกิน ๒๐ ปีแล้ว
ไม่เป็นไร..เล่าได้ (หัวเราะ) คราวนี้เราจะได้เห็นว่ามีสิ่งกระหิงแรด
ขนาดนั้นมันมารวมกันอยู่ ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อกเป็นคนคุมที่มันไม่กัดกัน
แหลกเธอ เราจะได้เห็นคำว่าสังข์อัมปมาณ คุณของพระสงฆ์ไม่มีประ
มาณนี่เป็นยังไง ขนาดหลวงพี่นั่นยิ้มเย็นๆ อยู่ทั้งวันนั่นล่ะเข้าไปเรียกดู
เถอะ ลูกขึ้นมาที่นี่จะต้องคว่าอะไรข้างตัวไว้ก่อน ความเคยชิน การระวังตัว
จนชิน พอเจอเข้าครั้งเดียวตั้งแต่นั้นมา โหน..เปิดประตูได้ยื่นแต่หน้าเข้า
ไป หลวงพี่ครับ หลวงพี่.. (หัวเราะ) ขึ้นเข้าไปเรียกใกล้ๆ นี่หัวร้างข้าง
แตกไม่รู้ตัว เป็นไง..คิดว่าถ้าเป็นคนอื่นจะเอาลูกหลวงพ่อกลุ่มนี้อยู่หรือ
มันถึงได้ไม่ยอมรับนับถือใครง่าย ๆ ถ้าพ่อเราไม่แน่จริงไม่มีสิ่งที่ดีจริง

เอาไอ้ลูกกลุ่มนี้ไม่อยู่หรอก แต่ละคนเจ้าประคุณรุ่นชองเถาะใครอยาก
ได้ประวัติพระมันส์ๆ นี่แค่ประวัติทำของคโหนไปก็ได้ ประวัติมันส์ทั้ง
นั้นเลย (หัวเราะ) ถึงเวลามีอะไรนะ เกิดมีชื่อเสียงขึ้นมาตอนแก่ๆ มานั่ง
คุยกันคงหัวเราะกันซะไม่มี ตอนนั้นคุณเล่นหมอย่างนั้น ตอนนั้นผมเล่น
คุณอย่างนี้ มันสนุกอย่างบอกใครเลย สมัยก่อนเห็นหลวงปู่หลวงพ่อ ๑๐
กว่าองค์ อย่างหลวงปู่ชุ่ม หลวงปู่คำแสน หลวงปู่ศุทา ฯลฯ ท่านนั่ง
มองหน้ากันแล้วก็ยิ้มกันไปยิ้มกันมา เรานึกๆ ดูมานึกถึงตอนนี้ก็คง
ลักษณะนั้นแหละ นึกถึงสมัยก่อนเคยทำอย่างนั้นมา สมัยนี้หมดกิเลสแล้ว
นั่งยิ้มได้ใช่ไหม ? ตอนเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จับยิ้มไม่ออกหรือกมัน
ทุกข์นี้ ตอนนี้หมดทุกข์แล้วท่านก็ยิ้มของท่านได้ หลวงปู่คำแสนนี้ยิ้มที่
ชาวบ้านร้องไห้เลย หลวงปู่ทำไมยิ้มสวยขนาดนี้ ท่านตอบยังไรรู้
ไหม? คนหมดกิเลสแล้วยิ้มสวยทุกคนแหละลูก (หัวเราะ) บอกชัดเลยนะ
งานนั้น คนหมดกิเลสแล้วยิ้มสวยหมดทุกคน ฟังๆ อย่างนี้แล้วได้เปรียบ
นะ ไปหลอกให้พระคุยบ่อยๆ กำลังใจเราได้ทรงตัวใช่ไหม? พูดถึงหลวง
พ่อนึกถึงหลวงพ่อก็สงฆานุสสติ พูดถึงธรรมะก็น้อมใจไปธัมมานุสสติ
พูดถึงพระพุทธเจ้าก็น้อมใจไปพุทธานุสสติ พูดถึงนิพพานน้อมใจไป
อุปมานุสสติ พูดถึงเทวดาพรหมน้อมใจไปเทวดานุสสติ นั่งภาวนาทำ
ไทร่อารมณ์ใจมันก็ไม่ทรงตัวง่ายขนาดนี้ เพราะฉะนั้นมีโอกาสหลอกให้
พระพูดบ่อยๆ แต่ว่าหาน้ำไว้ให้ด้วยนะ ไม่หาน้ำไว้ให้เสียงแห้งหมด

ถาม : หลวงพี่กับหลวงพี่หยัด (พระบัญญัติ) นี้บวชพร้อมกันไหม
เจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ล่ะจะ อาตมาบวชก่อนหลายพรรษาเลย

ถาม : ท่านก็บวชที่วัดท่าซุงหรือคะ ?

ตอบ : หลวงพี่หยัดนี้อยู่ที่วัดพุทธไชโยแล้วก็ไปเป็นนาคที่วัดท่า
ซุง บวชจากวัดท่าซุงเสร็จค่อยย้ายไปพุทธไชโย คือ ที่วัดท่าซุงมีระเบียบ
ว่าถ้าเป็นพระวัดอื่นจะไปบวชต้องไปเป็นนาคที่วัดท่าซุงก่อน เพื่อจะได้
ศึกษาระเบียบแบบแผนอะไรต่างๆ ให้ครบ พอบวชเสร็จแล้วถึงจะกลับ
ไปอยู่วัดตัวเองได้ สมัยนั้นทางด้านพุทธไชโยก็ส่งพระมาบวชที่ท่าซุงประ
จำละ ท่านเป็นรุ่นน้องหลายปีแต่ที่ท่านเอาจริงเอาจังมากนะ

ถาม : .....

ตอบ : เวลาตื่นนอนนะรีบปัมสมาธิให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ มัน
จะเป็นกำลังให้เราทำงานได้ทั้งวัน ถ้าสมาธิไม่ดีนี่งานมาก ๆ มันเหนื่อย
มันเพลียงบางที่เอนตัวลงยังไม่ทันตั้งท่าเลยมันเอนออกไปแล้ว.. ฬิวส์ขาดเพราะ
ฉะนั้นตอนช่วงเช้าเอาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เสร็จแล้วสังเกตร
อารมณ์ใจตัวเองดูให้ตลอดเวลา พอใกล้เพลนี่พอดีมันขนโน่นขนนี่เข้า
กำลังมันเริ่มลดลง หาเวลาว่างหลบชะนิดหนึ่งเข้าส้วมก็ได้ไอ่านานหน่อย
ใช่ไหม ? แกล้งบอกเขาว่าท้องผูกไปอะไรไปเลยแล้วไปภาวนาต่อในส้วม
นะ พออารมณ์ใจมันทรงตัวออกมาชนกับมันต่อ คราวนี้ก็จะประคับประ
คองอยู่ได้ถึงไม่ถึงเย็นก็ใกล้ๆ เย็นแหละ กลับบ้านมาเราก็ทำของเราต่อ
ให้อารมณ์ใจมันต่อเนื่องกันในลักษณะนี้ สมัยอาตมาหัดใหม่ ๆ นะใช้วิธี
นี้นะ ตื่นตั้งแต่ตี ๓ ภาวนาจน ๖ โมงเช้า ๖ โมงเช้าเริ่มทำงานต่อ.. ลูกจ้าง
เขานี้เขาใช้งานตั้งแต่ ๖ โมงเช้านั่นแหละ พอพักเที่ยงปูปริบกินข้าวมี
เวลากินข้าวแค่ ๑๐ กว่านาทีแค่นั้นแหละแล้วก็เหลือก็มุดผลับหลับเลย
เวลาพักของเราไม่ถึงบ่ายโมงห้ามเรียกอยู่แล้วใช่ไหม? ภาวนาของเรา

เต็มทีคนอื่นเขาคิดว่าเรานอนพักความจริงนอนภาวนา นอนภาวนาถึง
บ่ายโมงทำงานต่อ ๕ โมงเย็นเลิก คราวนี้โลกเป็นของเราแล้วจะทำอะไร
อยู่ที่เราใช้ไหม ? อารมณ์ใจมันต่อเนื่องอยู่ตลอดกำลังสมาธิตั้งานหนัก
แค่นี้ก็สู้ได้

ถาม : ....คุยเรื่องสอบ.....

ตอบ : อย่าลืมคาถาท่านปู่พระอินทร์แล้วกัน ใช้ให้ประจำ ๆ ไว้จะ
ได้เคยชิน มีคุณมหาศาลมากเลยละ

ถาม : ถ้าใช้มาก ๆ ถือว่าใช้ท่านใหม่คะ ?

ตอบ : ไม่เกี่ยวจะ ท่านเองท่านพร้อมที่จะสงเคราะห์อยู่แล้วถ้าใคร
บอกคาถานี้ก็คือลูกหลานของท่าน ท่านอนุญาตเอาไว้แล้ว ในเมื่ออนุญาต
เอาไว้แล้วก็รีบ ๆ ใช้เยอะ ๆ

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าเราภาวนาแรก ๆ นี่มันเป็นสมถภาวนาอยู่แล้ว
เมื่อไปถึงจนกำลังใจเต็มมันจะถอนออกเองโดยอัตโนมัติ มันเหมือน
เราเดินชนที่ตันไปต่อไม่ได้ ตอนมันถอนออกมาที่นั่นแหละถ้าเราไม่
ควบคุมให้มันคิดโดยการใช้อย่างที่เรียกว่าวิปัสสนา คือ คิด
ให้รู้เห็นตามความเป็นจริงมันก็จะไปฟุ้งซ่านหารัก โลภ โกรธ หลง
ของมัน คราวนี้วิธีคิดมีหลายวิธี วิธีแรกดูตามไตรลักษณ์คือลักษณะ
ความเป็นจริงสามอย่างว่าสภาพของเราที่ดี คน สัตว์ วัตถุชาติ สิ่งของทุก
อย่างก็ดี มันอนิจจังไม่เที่ยง เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงแปรปรวน
ไปในท่ามกลาง สลายตัวไปในที่สุด มันเป็นทุกข์ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็
ต้องมีสภาพจำทนอยู่เสมอ มันเป็นอนัตตาคือบังคับบัญชาไม่ได้ เป็นไป

ตามใจของเราไม่ได้ มันเป็นสภาพที่แท้จริงของมัน เขาเรียกว่าไตรลักษณ์
ลักษณะความเป็นจริง ๓ อย่าง ดูให้เห็นให้จิตยอมรับให้ได้ วิธีที่ ๒ เรียก
ว่าดูตามอริยสัจ คือ ความเป็นจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จริง ๆ แล้ว
เขาให้ดูทุกข์กับสมุทัยเท่านั้นเพราะว่าสมุทัยคือสาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์
ว่าเราทุกข์อยู่ที่นี่เกิดขึ้นเพราะอะไร อย่างเช่นว่า ตอนนี่เราเมื่อย เมื่อยเกิด
จากอะไร เมื่อยเพราะเรานั่ง ถ้าเราเปลี่ยนอริยาบถเสียมันก็ไม่หายเมื่อย
อย่างนี้เป็นต้น คราวนี้ว่าเขาดูไป ๆ จนกระทั่งเห็นชัดว่าสาเหตุที่เราทุกข์
อยู่ทุกวันนี้เพราะว่าเราเกิดมาตัวเดียว ถ้าเราไม่เกิดอีกความทุกข์ทั้ง
หลายเหล่านี้ไม่มีอีก ดังนั้นเราจะดับต้นเหตุก็คือว่าต้องไม่เกิดอีกนะ
จริง ๆ แล้วดูทุกอย่างรอบตัวของเราว่าเป็นทุกข์มันก็พอแล้ว แต่ว่าถ้า
หากขยันหน่อยขยับไปหาเหตุมันชนิดหนึ่งว่ามันทุกข์เพราะอะไร แล้ว
ก็ดับตรงจุดนั้นเขาเรียกว่าดูตามอริยสัจ วิธีต่อไปเรียกว่าดูตามวิปัสสนา
ญาณ ๘ อย่างในวิสุทธิมรรค เขาแยกไปชัดเจนเลย ตั้งแต่อุทฺทပ္พยานุส
สนาญาณเห็นการเกิดและดับของทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดขึ้นในเบื้องต้น
เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง สลายไปในที่สุด ถึงคานุปัสสนาญาณเห็นว่า
ทุกอย่างต้องดับหมดทั้งสิ้น สลายหมดทั้งสิ้น ภยคุปฺปฏฐานญาณเห็นว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของที่น่ากลัวกระทั่งร่างกายของเราก็ที่น่ากลัว มัน
เหมือนกับเสียงเสือเอาไว้ถึงเวลาเดี๋ยวมันก็หิว เดี่ยวมันก็กระหาย เดี่ยว
มันร้อน เดี่ยวมันก็หนาว เดี่ยวมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย ต้องคอยหาให้มันกิน
หาให้มันดื่ม ต้องไปถ่ายอุจจาระ ถ่ายปัสสาวะ ต้องรักษาพยาบาล เป็นต้น
ต้องหาน้ำให้มันอาบ หาผ้าให้มันห่ม เหมือนกับเสียงเสือไว้เปลอเมื่อไหว
มันกัดเรา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ต้องหัดคิดให้เป็น พิจารณาให้เป็น พอ

เราพิจารณาไปเรื่อย ๆ จนสภาพจิตมันยอมรับ หรือว่าไม่ยอมรับแต่กำลังดำเนินไปตามปัญญาและสติเฉพาะหน้านั้นก็ตาม มันจะค่อย ๆ เป็นสมาธิโดยไม่รู้ตัว พอมันเป็นสมาธิมันทรงตัวเต็มที่ ถ้ามันอยากเป็นสมาธิก็ให้มันเป็นสมาธิทรงตัวไปเลย พอมันทรงตัวเต็มที่เดี๋ยวมันคลายออกมาอีกเราก็ต้องเข้ามาหาวิธีการคิดเหล่านี้อีกสลับกันไปเรื่อย สมถภาวนาคือการทำใจให้สงบ วิปัสสนาญาณคือการสร้างความรู้จริงเห็นจริงให้เกิดขึ้นในใจของเรา มันเหมือนอย่างกับคนผูกขาติดกันนะมันต้องสลับกันเดิน เราจะไปสมถะอย่างเดียวคือการภาวนาอย่างเดียวพอไปเต็มที่แล้วมันโดนกระตุกกลับมันไปต่อไม่ได้ มันจะโดนกระตุกกลับคือมันคลายตัวกลับมา เราต้องใช้วิปัสสนาญาณคือต้องคิดต่อเท่ากับว่าก้าวต่อไปได้ พอคิดจนเต็มที่แล้วมันจะทรงเป็นสมาธิภาวนาต่อไปคือเป็นสมถะต่อเราก็ก้าวทางด้านนี้ต่อ ต้องสลับกันไปถึงจะก้าวหน้า การกระทำทั้งสองอย่างนี้ถ้าเป็นวิปัสสนาภาวนามันจะได้เปรียบตรงที่ว่ามันภาวนาไปแล้ว พอพิจารณาไปแล้วมันจะเป็นภาวนาไปด้วย แต่ว่าสมถภาวนาถ้าทำอย่างเดียวก้าวไปแล้วไม่ถอนกำลังใจออกมาเพื่อคิด ถึงเวลาแล้วมันจะหึ่งข่าน สองอย่างต้องทำรวมกันแต่ถ้าทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้เลือกทำวิปัสสนากำลังใจให้ทรงตัว

- ถาม : จะทำวิปัสสนาต่อเมื่อจิตสงบหรือครับ?
- ตอบ : ก็พอมันเต็มที่ของมันนะ จะใช้คำว่านั่งบางคนมันก็ยังไม่นิ่งดีหรือ
- ถาม : คือ..ไม่รับรู้ ได้ยินเสียงแต่ไม่เชียว?
- ตอบ : อากาเหล่านั้นมันเป็นขั้นตอนแรกๆ ของการปฏิบัติเท่านั้น

บางคนก็สามารถเข้าไปได้ถึงขนาดที่เรียกว่าฟ้าผ่าข้างหูก็ได้ยิน แล้วถึงเวลามันคลายตัวออกมาก็มาใช้วิปัสสนาญาณพิจารณาต่อ

- ถาม : การออกจากวิปัสสนาแล้ว ทำไมกินของแล้วไม่รู้สึกละไร ?
- ตอบ : ลักษณะนั้นบางที่เป็นกำลังของสมาธิมันคุมอยู่ เป็นลักษณะของกำลังฌานยังคุมอยู่ เมื่อกำลังฌานยังคุมอยู่จิตกับประสาทมันจะแยกกันเป็นคนละส่วนกัน ที่ว่าตาเห็นแต่ไม่ค่อยอยากจะสนใจ หูได้ยินก็เบาลงขาดความสนใจในมัน นี่สิ้นได้รส ในเมื่อจิตกับประสาทแยกจากกัน มันก็ไม่ค่อยรู้สึกรู้อะไรประเภทเดินตากแดดก็ไม่ร้อน เดินตากลมก็ไม่หนาว ลักษณะนั้นถ้าทำได้ให้ประคับประคองรักษารมณณ์นั้นเอาไว้ส่วนใหญ่พวกเราทำไปแล้วพอถึงเวลาเลิกแล้วเลิกเลย ปฏิบัติมันจะไม่ก้าวหน้าเพราะเราเลิกแล้วทิ้งเลย เหมือนกับว่าเราว่ายน้ำทวนน้ำมา พอถึงเวลาที่ปล่อยมือให้มันลอยตามน้ำไปอีก ถึงเวลาว่ายน้ำทวนน้ำใหม่มันก็ได้แต่งงาน ผลงานมันไม่ได้มีเพิ่มขึ้น ต้องรู้จักรักษารมณณ์ที่เราทำได้ให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเพื่อความสุขความเย็นใจของเราให้มากที่สุด แล้วพอความเคยชินของการรักษารมณณ์มันจะทำให้เรารักษาได้ยาวนานขึ้นเรื่อย ๆ ตามระยะเวลา เมื่อยาวนานขึ้นเรื่อยจนกระทั่งบางที่ติดต่อกันเป็นเดือนเป็นปี นี่กำลังจิตมันทรงตัวตลอด ก็เลสต่าง ๆ มันก็เหมือนหยู๊ที่ถูกหินทับเอาไว้ พอทับไปนาน ๆ ไม่ได้อากาศไม่ได้แสงแดดมันก็เฉาตายไปเอง

- ถาม : .....
- ตอบ : อย่าเพิ่งเชื่อมั่นสิ ต้องฝึกมันบ้าง แต่ว่าบางคนถนัดในการนอนภาวนา ยืน เดิน นั่ง นอน ๔ อิริยาบถนี้ อิริยาบถไหนก็ภาวนาได้

แต่อิริยาบถนอนต้องฝึกให้ชินก่อนถ้าไม่ชินขาดสติปัฏฐานจะติดหลับไปเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามันอยากจะนอนทั้งๆ ที่เรานั่งอยู่ให้คิดไว้ก่อนว่าเป็นตัวนิเวศน์ คือ ถิ่นมีทระนิเวศน์มากวน ตัวนี้มันชวนให้วังนอนแล้วก็ขี้เกียจ ต้องลองฝืนมันดูถ้าเราไม่ได้ทำงานเหนื่อยมาทั้งวันมาถึงเวลาปัฏแล้วมาชวนนอนเลย อย่างนั้นให้ถือว่าตัวนิเวศน์ตัวนี้มันกำลังรังแกเราอยู่ ให้ฝืนใจเอาไว้ทำต่ออีกหน่อยเดี๋ยวพอก้าวข้ามตรงจุดนี้ไปมันก็จะสว่างโพลงอยู่แล้วก็จะไม่อยากจะนอนอีก บางคนภาวนาไป ภาวนาไป พอถึงระดับจิตมันโพลงตื่นอยู่ตลอด จะไปบังคับให้มันหลับแทบจะคลุ้มคลั่งบังคับกันทั้งคืนมันก็ไม่หลับ ตอนนั้นให้รับรู้อาการไว้เฉยๆ นะตัวมันนอนมันได้รับการพักผ่อนอยู่แล้ว สภาพจิตจริง ๆ นี่ถ้าผ่องใสจริง ๆ นี่เขาไม่นอนหรือก เขาจะตื่นอยู่ตลอดเวลาทั้งหลับทั้งตื่นจิตจะดำเนินไปในลักษณะของการระมัดระวังไม่ให้กิเลสเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้นแล้วเราภาวนาเฉพาะตอนตื่นสติมันสมบูรณ์หรืออยู่เราสู้กิเลสได้ระวังกิเลสทัน แต่ว่าถ้าหากเผลอหลับ หลับเมื่อไหร่มันก็เอาทั้งหลับ ๆ นั้นแหละ บางคนนี่ตื่นรอบห้องเลยบังคับตัวเองไม่ได้ บางคนก็ฝันว่าใส่ดีใส่มาเขาไปซะไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร..สนุกสนานกัน ถ้าหากว่าจิตมันตื่นอยู่ ทั้งหลับทั้งตื่นเราจะควบคุมได้ ระวังไม่ให้กิเลสเกิดกับเราได้ สภาพของจิตจริง ๆ แล้วมันตื่นพอเราไปทำให้มันตื่นขึ้นมาปัฏจะไปบังคับให้มันหลับบังคับเท่าไรก็ไม่หลับ บางคนลุกขึ้นมาก็นอนหลับหน้าตาเฉย ความจริงมันนอนอยู่แล้วมันได้รับการพักผ่อนอยู่แล้ว ถ้ารู้จักสังเกตจะเห็นว่าถึงจะรู้สึกว่าได้หลับเลยแต่ตื่นขึ้นมาแล้วมันไม่เพลียก็ว่าซะเต็มที่แล้ว บางทีได้ยินเสียงของตัวเองกรนซะด้วยซ้ำไป

เพียงแต่ว่าจิตมันตื่นอยู่ก็เลยรู้สึกว่าได้หลับ
 ถาม : อรูปฌานนะครับ เราจะรู้ได้ยังไงว่าเราทำได้แล้ว?
 ตอบ : ต้องทรงกสิณให้คล่องตัวเลย คล่องตัวนี้มันต้องใช้ผลของกสิณได้ถ้าหากว่าไม่สามารถใช้ผลของกสิณได้คล่องตัวทำอรูปฌานไปไม่รอด เพราะอรูปฌานต้องตั้งต้นด้วยกสิณ ตั้งภาพกสิณกองใดกองหนึ่งขึ้นมาแล้วก็กำหนดใจเพิกภาพกสิณนั้นเสียให้เห็นว่าแม้แต่ภาพกสิณมันยังเป็นส่วนหยาบ มันยังมีรูปอยู่ เราไม่ต้องการรูปนี้เราต้องการความว่างของอากาศ กำหนดใจจับความว่างของอากาศไปเรื่อยๆจนกระทั่งเป็นวงสว่างแจ่มใสอยู่ตรงหน้าใหญ่ก็ได้เล็กก็ได้กำหนดความว่างของอากาศไป พอมันเต็มที่เสร็จแล้วคลายอารมณ์ขึ้นมาแล้วก็ว่าอรูปฌานที่ ๒ ต่อว่าตั้งภาพนิมิตของอากาศสามัญจายตนขึ้นมา กำหนดแล้วว่าถึงมันจะเป็นอากาศแต่มันก็ยังมีความหยาบอยู่ จับความว่างไม่มีขอบเขตของวิญญูณแทน เพราะฉะนั้นต้องเริ่มด้วยกสิณก่อนถ้ากสิณไม่คล่องทำอรูปฌานไปไม่รอด
 ถาม : แล้วอย่างมโนมยิทธิถือเป็นการใช้ผลของกสิณใหม่ครับ ?
 ตอบ : มโนมยิทธิถือเป็นผลของกสิณอยู่แล้ว เพราะว่ากสิณ ๓ กอง คือ อาโลกกสิณการกำหนดแสงสว่าง โอทาทกสิณการกำหนดสีขาว เตโชกสิณการกำหนดไฟ เหล่านี้ ผลของมันจะทำให้เกิดทิพจักษุญาณแล้วขณะเดียวกันถ้าหากว่าเป็นมโนมยิทธิเต็มกำลังก็เป็นอภิญญาด้วย เพราะสามารถถอดจิตไปได้ อันนี้เป็นการใช้ผลของกสิณอยู่แล้ว
 ถาม : ถ้าอย่างนี้ทรงมโนมยิทธิก็ได้เหมือนกัน?
 ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ากติกาศของอรูปฌานต้องตั้งรูปขึ้นมามาก่อน ถ้า

จะทรงมนโมยิทธิก็ต้องกำหนดรูปที่เราหนดขึ้นมาเช่นว่าภาพพระก็ได้
พูดง่าย ๆ ก็คือว่าจะเล่นรูปมานี่ต้องได้มาน ๔ ก่อน

ถาม : วิธีการปฏิบัติมหาสติปัฏฐานเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : วิธีการปฏิบัติมันหนักอยู่อันเดียว สติปัฏฐาน ๔ หนักอยู่
อันเดียว บรรพแรกก็คืออานาปานสติเพราะว่าอันอื่นเป็นการคิด
การพิจารณาซะส่วนมาก โดยเฉพาะอันท้าย ๆ นี้จะละเอียดมากคือ
พิจารณาเห็นจิตในจิต ธรรมในธรรม จิตในจิตคืออารมณ์ต่างๆ ที่เกิด
ขึ้นอย่างนี้ ธรรมในธรรมก็คือว่าดูความงอกงามของอารมณ์ทั้งกำลังการ
ปฏิบัติของเราทั้งดีและทั้งชั่วอะไรเหล่านี้เป็นต้น สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็จะ
เป็นการอาศัยกำลังของอานาปานสติ คือ การภาวนา จับบรรพ คือตอน
แรกมาใช้ ถ้าสามารถทำตอนแรกได้คล่องตัวตอนอื่นก็ง่าย ถ้าตอนแรกไม่
ผ่านตอนอื่นก็ยากหน่อย

ถาม : วิปัสสนาคือช่วงตอนไหนครับ ?

ตอบ : วิปัสสนานี้จริง ๆ แล้วท่านจะต่อท้ายไว้ทุกบรรพ คือ
ทุกตอน บางทีเราก็ไม่ได้พิจารณา ท่านบอกว่า นะ จะ กิณฺจึ โสเภ อูปาที
ยะติ เราอย่าได้ยึดติดอะไร ๆ ในโลกนี้ นั่นนะวิปัสสนาญาณชัด ๆ เลยเพียง
แต่ที่ท่านแทรกเอาไว้บางทีเราขาดการพิจารณาอ่านแล้วผลลิมไป มอง
ข้ามไป

ถาม : ถ้าวิปัสสนาเรายังไม่ไปถึงไหนแล้วเราไปฟังกสิณนี่ถือว่าเป็นการข้ามขั้นตอนใหม่ครับ?

ตอบ : ไม่ถือว่าเป็นการข้ามขั้นเพราะว่ากสิณนี่นับเป็นการเริ่มต้น
ก็ได้ คือเรากำหนดภาพพร้อมกับลมหายใจเข้าออกอยู่แล้ว การกำหนด

ภาพพร้อมลมหายใจเข้าออกพอภาพติดตาติดใจนี้ก็เท่ากับอุปจารสมาธิ
พอภาพเริ่มเปลี่ยนสีเริ่มอะไรก็เท่ากับว่าเป็นฌานจนกระทั่งภาพมันสว่าง
เจิดจ้าเต็มที่บังคับให้ใหญ่ได้เล็กได้ ให้มาได้ให้หายได้ นั่นเท่ากับเป็น
ฌาน ๔ เท่ากับว่าเราค่อย ๆ ฝึกกำลังสมาธิของอานาปานสติ คือลมหายใจ
เข้าออกเหมือนกันเพียงแต่เพิ่มตัวกสิณเข้ามาประกอบแล้วใช้คำ
ภาวนาเฉพาะเท่านั้นเอง

ถาม : นั่งสมาธิเห็นนิมิตกับไม่เห็นอันไหนดีกว่ากันครับ ?

ตอบ : ไม่รู้ไม่เห็นเลยดีกว่า รู้เห็นมากเท่าไรโอกาสที่จะไปยึด
ติดและโดนหลอกก็มีมากเท่านั้นส่วนใหญ่แล้วมันจะไปยึดอยู่ตรงนั้น
นะ พอครั้งแรกเห็นครั้งที่สองก็จะเห็นซะให้ได้ พอจะไปเห็นซะให้ได้
ตรงนั้นนะมันเป็นอุทธัจจะคือฟุ้งซ่าน พอไม่เห็นก็ยิ่งคลุ้มคลั่งมากเข้า
ไปใหญ่ เป็นอันว่าการปฏิบัติไม่ก้าวหน้าไปไหนติดอยู่แค่นั้นเอง น้อยคน
ที่เห็นนิมิตแล้วจะทำใจจะได้ง่าย ๆ และสะดวก ส่วนใหญ่จะอด
ไปยึดติดอยู่กับมันไม่ได้ ยิ่งประเภทเขาแสดงให้รู้อย่างนั้นรู้อย่างนี้
เข้า พอเหตุการณ์เป็นไปตามที่รู้อจริง ๆ ก็ยิ่งไปยึดมันถือมันตรงนั้น
ใหญ่ มันจะไปติดหนักเข้าไปอีก ถ้าเป็นไปไม่ได้ไม่รู้ไม่เห็นนะปลอดภัยดี
ยิ่งรู้เห็นยิ่งชัดยิ่งแจ่มใสมากเท่าไรโอกาสโดนหลอกยิ่งมากเท่านั้น
ส่วนใหญ่เราจะผลอใจ ไม่ได้กำหนดใจถามพระว่าสภาพความเป็นจริง
เป็นอย่างไร ถ้ากำหนดใจถามพระอยู่ เรื่อย ๆ ไม่ผลอซะก่อนโอกาส
พลาดก็น้อย

ถาม : โดนหลอก.. มารเข้าแทรกหรือครับ ?

ตอบ : จะเรียกว่ามารก็ได้จะ ถ้าเป็นมารเรียกว่าอภิสังขารมาร

มารก็คือสิ่งที่ประเภทเหนือสังขารเหนือการปรุงแต่งต่างๆ ก็คือจะเป็นเรื่องของฉาน เรื่องของสมาบัติ เรื่องของทิพจักขุญาณ

ถาม : ไม่เกิดการหลง ?

ตอบ : มันหลงแหงๆ เลยละ ส่วนใหญ่ก็จะไปคิดว่า เออ..เราก็งงนี้หว่า เรื่องนี้รู้ถูกนี้ พอคณขมเข้าหน่อย แหม..งงจังเลย ทำไมรู้ได้ชัดเจนอย่างนี้ ก็ไปพองติดอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข โลกธรรม เข้าไปอีก

ถาม : อย่างเราฝึกมโนมยิทธิ การที่เรานิมิต...(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : มโนมยิทธินี้ใช้กำลังของสมาธิ แล้วขณะเดียวกันบวกการสงเคราะห์ของพระของเทวดาด้วย เราจะสามารถรู้เรื่องได้ตลอดตามกำลังนั้น ถ้ายิ่งขอบารมีพระท่านสงเคราะห์ยิ่งรู้ได้ชัดเจนแต่นิมิตที่เกิดขึ้นมันจะไม่มีต้นไม่มีปลายอยู่ๆ มันโผล่ขึ้นมาอยู่ๆ มันก็หายไป กวว่าเราจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรว่าเราจะตีความได้เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้วพอเกิดขึ้นแล้ว อ้อ..เรารู้มาแล้วนี้หว่า แก๊ไขไม่ทันแล้วจะมโนมยิทธินี้รู้ล่วงหน้าแล้วสามารถแก๊ไขได้ทัน

ถาม : ฝึกกสิณอันตรายไหมคะ ?

ตอบ : ก็ดูว่าเราเองนี่สติสัมปชัญญะบกพร่องหรือเปล่า ถ้าบกพร่องไปได้กสิณไฟเดียวไปไล่เผาชาวบ้านเขาสนุกสนาน จริงๆ แล้วคนที่ทำได้ถ้าไปใช้ผิดมันจะเสื่อม แต่ไว้ในการใช้เสื่อมลักษณะนี้ไม่นานหรือกพอเรารวบรวมกำลังใจได้มันก็ได้ใหม่ แต่ถ้าใช้ผิดอีกมันก็พังอีก เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าฝึกกสิณอันตรายไหม ? ก็ต้องดูอย่างหลวงพ่อก่านฝึกปฐมวิกสิณ คือ กสิณดินแล้วก็ไปหัดเดินในน้ำ ปราบกฏว่าก้าวลงไปร่วงตมเลย อธิษฐานใช้ผิด ตอนนั้นถ้าว่ายน้ำไม่เป็นก็อันตราย (หัวเราะ)

ถ้าว่ายน้ำเป็นก็ไม่เท่าไร ท่านไปอธิษฐานว่าให้แม่น้ำทั้งสายแข็งตัว มันผิด เพราะว่าเรือแพต่างๆ สัญจรไม่ได้ ต้องอธิษฐานว่าน้ำทุกจุดที่เราเหยียบเท้าลงไปให้แข็งเหมือนแผ่นดินถ้าย่างนั้นนะได้ ใช้ผิดหน่อยเดียวอาบน้ำเที่ยงคืนเลย (หัวเราะ) หนาวแทบแย่ ถูคูหนาวด้วย หรือไม่ก็อย่างเจ้าจ๊อบเจ้าเมย์ลูกสาวที่สามารถเขา ตอนนั้นคงจะโตเป็นสาวแล้วตอนนั้นเรียนมัธยมอยู่มันแกล้งเพื่อน เข้าห้องน้ำได้ห้องน้ำก็ของวัดเขาจะทำรงน้ำยาวๆ ทะลุถึงกันทุกห้องเลย เจ้านั้นเข้าไปถึงก็เพงน้ำ เพื่อนจ้วงลงไปเสียงดัง ก๊อง ! แทนที่จะเป็นน้ำมันกลายเป็นน้ำแข็งไปเลยเด็กๆ มันเล่นกันสนุก จะตักน้ำล้างกันมันไม่ให้ล้างนะ (หัวเราะ) แกล้งทำให้น้ำแข็งชะ

ถาม : ฝึกกสิณกับฝึกอานาปานสติอย่างไรนเร็วกว่ากันครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วฝึกกสิณมันมีภาพเป็นเครื่องจูงใจจะกำหนดได้ง่ายกว่า อานาปานสติเรากำหนดรู้ตามลมไปซิไหม ? บางทีรู้สึกว่ามันไม่เห็นภาพไม่เห็นอะไร สำหรับบางคนแล้วมันจะไม่ตรงกำลังใจเขา เพราะฉะนั้นต้องดูว่าตัวเองถนัดอย่างไร ถ้าเราถนัดอย่างไรอย่างนั้นเราจะได้เร็ว ดังนั้นถามว่าอันไหนมันจะได้ผลเร็วกว่ากันหรือว่าคล่องตัวกว่ากัน ก็ต้องลองดูว่าเราชอบเราถนัดแบบไหน

ถาม : สมมติว่าได้มาแล้วเสื่อมเร็ว ?

ตอบ : ได้มาแล้วเสื่อมเร็วก็ต้องหัดใช้ให้คล่องตัว ถ้าใช้จนคล่องตัวนึกเมื่อไหร่ได้เมื่อนั้นโอกาสเสื่อมยากยกเว้นเราไปใช้ผิด ใช้ผิดประเภทโดนลงโทษก็คอยจะช่วยเขาอยู่เรื่อย พวกเราส่วนใหญ่แล้วมันติด..ซิไหม? นิสัยเห็นเขาแล้วอดสงสารไม่ได้ เห็นเขาลำบากโดย

ไม่ได้ดูชะก่อนว่าเขาลำบากเพราะทำกรรมอะไรมา ถึงเวลาก็ลุดไปช่วย
เลยมันก็เป็นกรณีนกฏของกรรม ถ้าฝึกนกฎของกรรมวิชาเสื่อมไปจน
กว่าจะรวบรวมกำลังใจได้ใหม่ได้อีก การใช้ฤทธิไส้อภิญญาสำคัญ
ตรงต้องยอมรับกฎของกรรม トラบโคที่จิตยังไม่ยอมรับกฎของ
กรรมจริง ๆ มันจะต้องไปฝืนนี้เราไม่สามารถใช้ได้เต็มทีหรือ บาง
คนก็แปลกใจขนาดฝึกกสิณมาแต่ๆ แต่ใช้ได้นิดเดียว คือ ถ้ายังไม่ยอมรับ
กฎของกรรมจริงๆ ใช้ยาก โดยเฉพาะพวกฤทธิพวกอภิญญาสำหรับนัก
ปฏิบัติแล้วนะ ท่านให้ใช้ส่วนของธรรมะเท่านั้นไม่ใช่ให้ใช้สำหรับตัวเอง
ตัวเองต้องยอมรับกฎของกรรมเป็นปกติจึงสามารถเข้าถึงมรรคผลได้

ถาม : แสดงว่าใช้กรรม... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็คือว่ามีหรือไม่มีมันก็เท่ากันนั่นแหละ มีมัน
ดีตรงที่กำลังใจมันเข้มแข็งทำให้อาศัยกำลังตัวนั้นไปตัดกิเลสได้ง่าย
แต่ถ้าผลอกก็ติดแข็งอยู่แค่นั้น

ถาม : เทวดาที่แปลงร่างเป็นคน.. ผมได้อ่านหนังสือของหลวงพ่อกุ
ฎาษีท่านบอกว่าถ้าเกิดเทวดาท่านแปลงร่างเป็นคนจะไม่กะพริบตา?

ตอบ : อย่าเพิ่งไปเชื่อตามนั้น เขาจะตามทันความคิดของเราทั้ง
หมด เคยเห็นแล้วนั่งคุยกันอยู่ด้วย แต่ว่าเราคิดจะไปจ้องตาเขา เขารู้ทัน
ความคิดของเราบางที่เขากะพริบตาล้อเอาชะด้วย แต่ว่าถ้าผลอจริงๆ นี้
เขาไม่ได้กะพริบตาหรือ หลวงพ่อกุฎาษีท่านบอกพอเขาไปกินหมดแล้ว ท่าน
บอกเอ็งโง่ตีมาก มันนั่งจ้องเป็งไม่ได้กะพริบตาสักคนเลือกไม่ดูอยู่ด้วย
กันวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ตอนที่พบพระองค์ที่ ๑๐ เขามาในลักษณะ
องครักษ์คือคอยป้องกันอันตราย เสร็จแล้วพออยู่ในเหตุการณ์มีอะไร

ต่อมีอะไรเกิดขึ้น ไม่ว่าเราจะพูดจะคุยจะสนทนากันอะไรก็เห็นท่านแค
ยี้มๆ หนอยหนึ่งเท่านั้นเอง ตอนแรกก็ไม่ได้สงสัยก็คิดว่าอีก ๒ คนนี้เล่น
มันลึกจึ้ง มารู้ทีหลังว่าไม่ใช่ แล้วก็บางช่วงที่พระองค์ที่ ๑๐ ท่านถูกคน
รายล้อมมาก ๆ ท่านก็หลบไป หลบไปในลักษณะที่ว่าอย่างกับหายไปจาก
ที่นั่นนะ แล้วบางทีพอท่านเรียกปุกก็โผล่มาจากหลังต้นไม้เหมือนอย่าง
กับตัวเองอยู่หลังต้นไม้ แต่ถ้าสังเกตให้ดี ๆ เฝิงจะโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้
เพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่อหลักสูตรนี้ว่าจะไม่กะพริบตา เขารู้ทันความคิด
ของเรา ถ้าตั้งใจไปจ้องว่ากะพริบตาหรือเปล่า ? เตี้ยวกักะพริบตาให้ดู
หรือก เทวดาเก่งลลอกสนิทแท้เลย พ่อก็โดนลลอก ลูกไม่โดนลลอกก็
เกินไปนะ บางทีเจอแล้วไม่รู้เป็นส่วนใหญ่ ท่านทั้งหลายเหล่านี้จะใช้
กำลังของท่านนี้บังคับคล้ายๆ กับว่าบลิอกให้เราเป็นไปตามความต้อง
การของท่าน นั่งคุยกันอยู่เป็นวันไม่ได้นึกสงสัยเลยนะ แต่ตอนไปนี้เริ่ม
สงสัย แต่ของอาตมาเองนี้ขนาดเขาไปยังไม่สงสัยเลย คือว่าตอนกลับมา
พระองค์ที่ ๑๐ ท่านนั่งคุยกับคนขับ อาจารย์ประเสริฐ เกษตรเอี่ยม ท่าน
ขับรถให้ รถก็เป็นโตโยต้า RT๑๐๐ เล็กกระเบียดเดียว แล้วก็หลวงพ่
ี่สมานใหญ่ท่านนั่งอยู่ตรงเบาะหลัง อีก ๓ ท่านก็ยึดกันอยู่เบาะหลัง
เหมือนกัน นั่งเข้าไปได้ยังไงเบาะหลัง ๒ คนก็แน่นแล้ว มันยึดเข้าไป
๔ คนนะ เราเห็นหลวงพ่ี่สมานนั่งอยู่องค์เดียวปรากฏว่ายาวตัวเพื่อนกัน
เขาบอกว่าก็นั่งอยู่ด้วยกันนั่นแหละ ๔ คน เขากับพ่อสิ เลยแปลกใจก็ถาม
หลวงพ่อกุฎาษี หลวงพ่อบอกว่าเขาเห็นเอ็งโง่มากก็พยายามแสดงให้รู้
ยังเลือกไม่สงสัยอีก ข้องใจมากไปถามหลวงพ่ี่สมานใหญ่บอกว่าหลวงพ่
ี่ศรีรับทั้ง ๓ คนนั้นเขานั่งไปกับหลวงพ่ี่จริงๆ เหรอครับ บอกเออจริงวะ

บอกหลวงพี่คิดให้ตีๆ นะครับ รถของอาจารย์ประเสริฐมันคันกะเบียดเดียวนั่น ๒ คนก็แน่นแล้วมันยัดเข้าไปได้ยังไงตั้ง ๔ คน ท่านบอก เออ..จริงวะ นั่งหลวมๆ สบายๆ มันจะไม่สบายยังไงเห็นนั่งอยู่คนเดียว นั่นนะ หลอกได้สนิทดีแท้ๆ เลย ทุกวันนี้ยายตัวเขาคุยได้เต็มปากเต็มคำว่าจะทานอะไร ฉันนั่งคุยได้เป็นวันๆ เลย เอากับแม่สิ จริงของมันถึงไม่ได้ด้วยมันนั่งคุยเป็นวันเลย เราเองก็ทะเลาะกับพระองค์ที่ ๑๐ ไซ้ไหม? ของเขานั่งคุยกับลูกศิษย์พระองค์ที่ ๑๐ ยังดีไม่ผลัดขอลายเซ็นต์มา ก็ตอนแรกคนขออนุญาตถ่ายรูปแล้วพระองค์ที่ ๑๐ ท่านไม่ให้ถ่าย พอเจ้าเฟิร์ล ชื่อจริงเขาชื่อสรวิญญา แสงหิรัญ ลูกของพี่อ้อย ปารีชาต แสงหิรัญ ที่ใช้นามปากกา สุนิสา วงศ์ราม เขียนในโลกทิพย์ เจ้าเฟิร์ลเขาขอถ่ายไอ้เราก็ส่งสารน้องผู้หญิงตัวเล็กของเราขอถ่ายทั้งที่เคียวมันหน้าแตกก็เลยช่วย พอท่านถามว่าถ่ายไปทำอะไรส่วนใหญ่คนอื่นตอบไม่ได้ก็เลยตอบแทน ขออนุญาตตอบแทนน้องนะครับ ถ่ายไปเป็นอนุสติครับ ท่านบอก เออ.ถ้าอย่างนั้นถ่ายได้ ติดแต่หลวงพ่อบอกห้ามเผยแพร่ ท่านบอกว่าถ้าคนเห็นแล้วเคารพแล้วเชื่อก็เสมอตัว ถ้าเขาปราชมาสมแม้แต่คำเดียวมันเท่ากับว่าทานรอกให้เขาอะ ใครมันจะไปเชื่อคนหนุ่มๆ อย่างนั้นอายุจะเป็นร้อยๆ ปี

ถาม : ป่าหิมพานต์มีจริงหรือเปล่าครับ ?
ตอบ : มีจริงๆ ทิมะ แปลว่า หมอก วานะ คือ ป่า ป่าที่มีหมอกกลางป่าไหนที่มีหมอกกลางถือว่าเป็นป่าหิมพานต์ทั้งนั้น ป่าหิมพานต์ในความหมายของเราก็คือป่าที่เชิงเขาพระสุเมรุ นั่นมันเป็นสถานที่ที่กิ่งแคนเทวดาแล้ว มีจริงๆ จ๊ะ คือ คล้ายๆ กับว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อน

หย่อนใจได้คล้ายๆ กับวนอุทยานของโลกมนุษย์เรานี่แหละ ประกอบไปด้วยสิ่งพิลึกพิลั่นอะไรต่างๆ ซึ่งเป็นทั้งเทวดาหรือว่าเป็นเดรัจฉานกึ่งทิพย์ก็มี พวกเดรัจฉานกึ่งทิพย์นี่เขาสร้างบุญใหญ่มาแต่ว่ากรรมหนักก็ยังมีอยู่เลยยังอยู่ในเขตของเทวดาจริงๆ ไม่ได้ เขามีเขตเฉพาะของเขาอยู่ ถ้านับภพภูมิของเราแล้วก็เป็นภพภูมิของสัตว์เดรัจฉาน แต่ว่าเนื่องจากความเป็นทิพย์สามารถบิดเบือนแปลงกายอะไรได้หลายอย่าง อย่างพวกครุฑ พวกนาค เหล่านี้เป็นต้น บางทีของเราเองยังอยากเห็นอะไรพิลึกพิลั่นท่านก็แสดงให้เห็น

ถาม : แล้วเดินไปได้ไหมครับ ?
ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ามันมี ๒ อย่าง อย่างหนึ่งก็คือต้องหาคนนำทางที่พาไปได้ อย่างที่ ๒ ต้องได้อภิญญาห้า ถ้าได้ไม่ถึงก็เสร็จ
ถาม : ถ้าได้ทั้ง ๒ อย่าง ?
ตอบ : อย่างใดอย่างหนึ่งก็ไปได้แล้ว คือถ้าหากมีผู้นำทางก็เจ้าของถิ่น ไม่ต้องมากหรือกเอาแค่แถวๆ กลางเขาพระสุเมรุหรือยอดเขาก็ได้เขาพาเราไปได้แล้ว จะไปเอามันก็กะลือผลหรือไง? ถามหาเขาหิมพานต์
ถาม : คือพอดีผมฟังเรื่องพระเวสสันดรนะครับ ในเรื่องบอกว่าท่านเดินไปที่...
ตอบ : นั่นเขาวงกต ไม่ใช่หิมพานต์ คนละที่กัน พระเวสสันดร ๑๓ กัณฑ์ จะมีอยู่ที่เขาเรียกมหาพน จุลพน คือ ป่าใหญ่กับป่าเล็กใจ จะบรรยายสภาพป่า

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ

เดือนสิงหาคม ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : แล้วเอาสิ่งของอะไรไปนี่จะตกนรกไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าลักษณะอย่างนั้นเขาถือว่าเป็นหนี้สงฆ์ คราวนี้มันมีวิธีคือว่าไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าเรารู้หรือว่าไม่มั่นใจว่าจะหนี้สงฆ์หรือเปล่าให้ตั้งใจทำการชำระหนี้สงฆ์ การชำระหนี้สงฆ์ทำในลักษณะที่ว่าเมื่อถึงเวลาครบปีก็นำเงินจำนวนหนึ่งจะเป็นร้อยบาท สองร้อยบาทเท่าไรก็ได้ไปหาพระที่อยู่วัดใกล้ที่สุดจะได้สะดวกในการทำบุญ บอกกับท่านว่าอันนี้เป็นการชำระหนี้สงฆ์เข้าที่ เราถือว่าเราเข้าที่นั้นอยู่เราขอชำระหนี้ด้วยเงินจำนวนนี้ ทำอย่างนั้นทุกปี บางที่ที่อยู่แล้วหาความเจริญไม่ได้มีหลายที่นะ ทางด้านหลังวัดทำซุงไม่ทราบว่ายอมเคยไปกันไหม? หลังวัดทำซุงก่อนหน้านั้นมันเป็นที่วัดทั้งหมด แต่ว่าเจ้าอาวาสรุ่นเก่า รุ่นหลังหลวงพ่อล่ง หลวงพ่อไล่ มานี้ท่านชายที่กันครีกครั้นไปเลย จนกระทั่งเตี้ยวนี้คลองยางฝั่งตรงข้ามที่สูงมาโบสถ์อยู่กลางนาเลย โบสถ์เก่าแล้วสถานที่เหล่านี้มันเขาทำนากัน แต่ละปีๆ ถามเขาว่าได้ผลไหม? เขาบอกว่าไรหนึ่งได้ไม่ถึง ๒๐ ปี ปีนี้ไม่ใช่ข้าวสารนะ..ข้าวเปลือกแล้ว คิดดูว่าสี่เป็นข้าวสารมันจะเหลือสักเท่าไร? ทำยังไงก็ไม่พอกิน คือว่าเอาที่สงฆ์ไปทำกิน แล้วอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าทำประโยชน์เพื่อตนเองโดยไม่มีส่วนของสงฆ์เลย ไม่ได้ทำการชำระหนี้สงฆ์อย่างนี้มันไม่เจริญ หลวงพ่อท่านแนะนำให้ทำอย่างนี้ว่าถ้าหากเราไม่มั่นใจหรือว่าเราเชื่อแน่

ว่าที่นั่นเป็นที่สงฆ์แน่นอนให้ทำวิธีชำระหนี้สงฆ์ทุกปีนะ ถ้าอย่างนี้จะปลอดภัย ส่วนใหญ่แล้วบางที่นี้วัดวาอารามจมหายไปเลย ไม่รู้ชะด้วยซ้ำว่าที่นั่นเป็นที่วัดมาก่อน อย่างนี้ถ้าเราไม่มั่นใจทำกินเท่าไรมันก็ไม่เจริญ ลองทำวิธีชำระหนี้สงฆ์ดู มันปลูกข้าวต้นสูงไม่ถึงคืบเราเดินไปบิณฑบาตทางด้านหลังวัด..สายหลังวัดวิภกรรมในการบิณฑบาตเยอะมากเลย พาพระใหม่ๆ ไป บางที่พระท่านก็เอาแต่กาวนา บอกให้ระวังงู พอบอกระวังงูมันก็เลียวฟีบ ! หลบ นึกว่างูอยู่บนถนน งูเขียวหางไหม้มันพันอยู่บนต้นไม้เบียดงูชะเกือบร่วง เราบอกให้ระวังงูแทนที่จะหลบมันเดินชนเลย สายหลังวัดไปดูๆ เขาทำไรทำนาแล้วนำสงสาร

ถาม : แล้วไม่มีใครบอกเขาหรือครับ ?

ตอบ : บอกเขาก็คงไม่เชื่อเพราะว่าคนแถวนั้นมันกินวัดเป็นปกติ สมัยหลวงพ่อกำลังไปอยู่ใหม่ๆ นี้ศาลาเหลือแต่ไม้พื่นกับเสา ช่างฝามันจะขายหมด เป็นการร่วมมือกันดีมากเลยระหว่างผู้ที่ครองวัดกับผู้ที่ยอยู่นอกวัด ไปกันได้สิ้นมาก ขนาดไม้ฝามันจะหมดลำบากมาก มาตอนหลังหลวงพ่อกำลังพยายามซื้อที่ขยายไปเพื่อที่จะเอาวัดเก่าคืนมา คราวนี้ซื้อไปซื้อมาแล้ว ถ้าหากว่าโยมไปสังเกตจะเห็นวาระหว่างตรงที่สวนไม้ ๖ ไร่ครึ่งกับพระจุฬามณีจะมีที่หนึ่งที่เป็นเวียง ที่หลวงพ่อกำลังทำทางเดินทำห้องพักล้อมเอาไว้ทั้งเอาไว้ ด้านนั้นติดอยู่ด้านหน้าที่แถวนั้น จริงๆ เขาขายไรหนึ่งประมาณ ๘,๐๐๐ บาท ตรงนั้นพอเห็นหลวงพ่อกำลังซื้อที่ตรงนั้นซื้อที่ตรงนี้มันโกงราคาเอาไรละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท หลวงพ่อกำลังก็เลยอ้อมหลบมันทั้งเอาไว้ ปลอ่ยให้มันลงนรกให้พอ (หัวเราะ) ไรละ ๘,๐๐๐ เอาไรละ ๒๐๐,๐๐๐ มันบอกว่าหลวงพ่อรวย..มันว่างั้น น่ารักไหม? ขนาดที่ฝั่ง

ตรงข้ามที่ทำโรงเรียนอยู่ต้องให้นายดาบตระกูลไปซื้อ นายดาบตระกูลเป็นคนพื้นถิ่นนั้น แล้วซื้อนี้เขาก็ถามว่าหลวงพ่อซื้อหรือดาบซื้อดาบก็ยืนยัน เอ๊ย ! ผมซื้อเอง ผมเกษียณแล้วผมจะได้ทำกินบ้างอะไรบ้างนั้นนะ ค่อยได้ถูกหน่อย บอกว่าหลวงพ่อซื้อมันฟาดมาหลังแอ่นเหมือนกัน อดสำหรับสร้างโรงเรียนจนเสร็จนั้นนะนายดาบตระกูลท่านช่วยซื้อให้ คนแถวนั้นแปลกมากเลยเรื่องจะทำบุญไม่มีหรือก มีแต่กินวัด

ถาม : ตอนนี้มีไหมครับ..อย่างพระนารายณ์แบ่งภาคมาเกิด ?

ตอบ : แบ่งภาคคงไม่ได้แบ่งหรือกจะ ถ้ามาคงมาเลย คำว่าพระนารายณ์นี้เป็นตำแหน่งไม่ใช่เป็นชื่อเฉพาะ ดังนั้นใครมาก็ินตำแหน่งนั้น เขาก็เรียกว่าพระนารายณ์ ปัจจุบันคือท่านพิมพ์เหล็กขันธ์ นอกจากท่านจะทำหน้าที่พระนารายณ์แล้วท่านยังเฝ้าทางเข้าพระจุฬามณีด้วย ถ้าหากท่านพ้นตำแหน่งไปองค์อื่นก็มาเป็นเขาเรียกพระนารายณ์เหมือนกัน ถ้ามาเกิดก็คงมาเกิดเลยเรื่องแบ่งภาคไม่มีหรือก แบ่งไม่ออก (หัวเราะ) พรหมณ์เขาเก่งเขาตั้งเทวดาได้ คือเขาจะกำหนดว่าเทวดาชื่ออันมีความสามารถอย่างนั้นๆ เสร็จแล้วทางข้างบนเขาก็ลำบากกันเพราะว่าการเคารพเทวดาตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าคือเป็นเทวดานุสสติระลึกถึงความดีของเทวดาท่าน แต่ว่าพรหมณ์เขาไม่ระลึกถึงความดีในลักษณะที่ว่าเทวดาชื่ออะไรแล้วทำตาม เช่น เทวดาต้องมีหิริ รั้งัก ละอายชั่ว โอดตป้ปะเกรงกลัวผลของความชั่วจะให้ผล หรือว่าอย่างน้อยต้องมีศีลห้าบริสุทธิ์ เป็นต้น ถ้าหากว่าเป็นพรหมซึ่งถือว่าอากาศเทวดา ชั้นสูงขึ้นไปอย่างน้อยต้องได้มานสมาบัติเขาไม่ได้คู่ตรงจุดนี้ แล้วก็ไม่ได้ทำตามตรงจุดนี้ เขาใช้วิธีอ้อนวอนร้องขออย่างเดียว แต่ว่าก็ยัง

เป็นการยึดในเทวดานุสสติ ในเมื่อเป็นการยึดความดีในคำสอนของพระพุทธเจ้า พระอินทร์ซึ่งถือว่าเป็นหัวหน้าเทวดาก็เลยต้องหาผู้มารับตำแหน่งรับหน้าที่ตามนั้น ผู้ใดมีความสามารถใกล้เคียงกับที่เขากำหนดไว้เอ้า ! เขาว่าไว้ต้องเก่งอย่างนั้น ต้องดีอย่างนั้น มีความสามารถด้านนั้นก็หามารับตำแหน่งไป อย่างพระคิวงของเขาในปัจจุบันก็คือท่านปู่พระอินทร์รับไปอย่างนั้น พระแม่อุมาเทวีก็ท่านยารับไป แต่ว่าประวัติเทวดาของเขาแต่ละอย่างพิลึกพิลั่นบางที่ก็เลสท่อมหัวยั้งกว่ามนุษย์อีก เช่นพระอินทร์ไปเป็นคู่กับเมียพระฤๅษีก็มี..อะไรอย่างนี้ ของเขาสนุกมากเลยประวัติเทวดาแซกกลองไปอ่านดู

ถาม : พระพิฆเนศวร์ล่ะครับ ?

ตอบ : พระพิฆเนศวร์ก็มีจะ ปัจจุบันนี้ก็คือท่านปียสิขะรับตำแหน่งอยู่ เป็นตำแหน่งเฉยๆ ใครมารับตำแหน่งก็เรียกพระพิฆเนศวร์ ท่านเป็นเทพเจ้าแห่งศิลปวิทยาการทั้งปวง แต่ท่านไม่ได้มีเศียรเป็นข้างอย่างที่เห็นนะ ที่เป็นข้างนั้นตามตำราพรหมณ์เขาว่าไว้จริงๆ แล้วท่านหล่อกว่าชายงามจักรวาลอีก เรื่องนี้โกหกหรือเปล่าพระก็เล่าไปเรื่อยนะ จับผิดไม่ได้โกหกมันไปเรื่อยอย่างนั้นพูดหน้าตาเฉยอย่างกับรู้จักกันดี (หัวเราะ) ว่าไปเรื่อยเปื่อย..มันเป็นตำแหน่งของเขา

ถาม : ผมอ่านหนังสือของหลวงพ่อเจอเรื่องที่ว่าพรหม เทวดาที่ท่านจะหมดบุญท่านจะมาเลือกเกิด อันนี้ไม่แน่ใจว่าท่านเลือก... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมีเยอะจะ แต่ไม่ใช่ว่าก่อนจะหมดบุญแล้วเลือกลงมา ถ้าหากว่าตัวเองจะหมดบุญแล้วโอกาสเลือกมันน้อย ส่วนใหญ่จะลงมาก่อน ลักษณะลงมาก่อนนี่จะต้องมีเทวดาผู้ใหญ่ให้การรับรอง

ด้วย การรับรองนั้นก็รับรองว่าถ้าลงมาเกิดแล้วอย่างน้อยต้องกลับไปดีเท่าเดิมหรือว่าดีกว่าเดิมถึงยอมให้ลงมา คราวนี้บรรดาท่านที่ลงมาเกิดลักษณะอย่างนี้ท่านจะเลือกที่ของท่านได้ แต่ว่ากติกามันจะบังคับอยู่ เพราะฉะนั้นบางคนก็อยากจะทำชั่วใจแทบขาดมันทำไม่ได้หรอก มีอะไรบางอย่างคอยบีบคั้นคอยกีดขวางอยู่ตลอดเวลา ก็คือท่านข้างบนซึ่งรับรองอยู่นั้นท่านต้องคอยบังคับให้เราอยู่ในช่อง ออกนอกเมื่อไหร่ท่านเดือดร้อนด้วยเพราะท่านเป็นคนรับรองให้ เพราะฉะนั้นบางทีเขาตำเราว่าชิงหมาเกิดนี่จริง ๆ แย่งเขามาเกิดจริง ๆ ไม่ใช่คิวของตัวเองหรอก แต่ถ้าหากว่ารอจนหมดบุญแล้วส่วนใหญ่จะลงอบายภูมิไปเลย เพราะฉะนั้นก็ลงมาก่อนหมดบุญดีกว่า

ถาม : ส่วนใหญ่นี้รวยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ เพราะส่วนใหญ่จะเลือกในสถานที่ ๆ ว่าเมื่อถึงวาระหนึ่งในชีวิตนั้น ๆ จะมีโอกาสได้ทำความดีในพระพุทธศาสนา เพื่อเสริมบุญของตนให้กลับไปในที่เดิมหรือว่าได้ที่ดีกว่าเดิม เพราะฉะนั้นบางที่ถึงแม้จะลำบากหน่อย แต่ถ้าหากว่าลงมาแล้วมีความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติสามารถส่งให้ตนขึ้นสู่ภพภูมิที่สูงขึ้นไปท่านก็ยอมลำบาก แต่จะรู้ล่วงหน้าเลย.. ตอนนั้นก็สัญญาสัญญากันคิบัติประเภทเหนื่อยแคไหนลำบากแคไหนก็จะทน.. ลงมาลำบากหน่อยบ่นฉิบหายเลย (หัวเราะ) ใครบ่นมั่ง ? ลำบากแคไหนก็จะทน.. ลำบากหน่อยบ่นกันจึ่ง น่ารักไหม? ตอนที่จะลงมายังไงก็ได้ใช้ไหม ? รับปากได้ทุกเรื่อง พอลงมาน้อยนี้ แหม.. บ่นซะไม่มี

ถาม : แล้วอย่างถ้าเรากำหนดว่าจะมาลงตำแหน่งของคนๆ นี้ครับ

คือมันต้องคนลงอยู่แล้วหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ตำแหน่ง ?

ถาม : คือจะเป็นใครอย่างนี้นะครับ ?

ตอบ : อ้อ.. ไม่ใช่อย่างนั้นจ๊ะ คือตัวเราลงมาเกิดก็จะเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าหากคนอื่นมาเกิดก็จะเป็นไปตามบุญตามบาปของเขาเนาะ ผลกรรมที่เขาทำมาแต่ว่าอย่างน้อยส่วนดีคือผลของศีลห้าเก่าอย่างน้อยต้องมี ถ้าหากว่าไม่มีนี่เกิดเป็นคนไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนที่เกิดมาเป็นคนต้นทุนของเราพอแล้ว คืออย่างน้อยต้องเคยมีศีลห้าทรงตัวมาก่อน แล้วผลของศีลห้าก็ส่งผลให้เราเกิดมาเป็นคน คราวนี้ว่าเกิดมาชาตินี้เราจะขาดทุนหรือว่าเราจะกำไรอยู่ที่ว่าเราจะรักษามันต่อได้ แล้วทำดีได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปหรือเปล่า ถ้าทำได้ก็กำไร ถ้าทำไม่ได้ก็ขาดทุน

ถาม : แล้วที่เขาลงมาเขารู้ไหมครับ ?

ตอบ : ที่ลงมาส่วนใหญ่จะลืม แต่ว่าลงมาแล้วทำไปทำมาถึงวาระหนึ่งถึงเวลาหนึ่งก็ได้ทำหน้าที่ ๆ ตัวเองต้องการบางทีก็ไปรู้เอาตอนข้างบน แต่ว่ามีบางราย อย่างนางปติปฐิกาที่เป็นภรรยาของมาลาพาลีเทพบุตร ลงมาจุติแล้วท่านจำได้ ในเมื่อท่านจำได้ท่านทำความดีทุกครั้งท่านก็อธิษฐานว่าขอให้ได้เกิดในสำนักของสามีตนเอง ในเมื่ออธิษฐานอย่างนี้แฟนก็คิดว่า แหม.. มันรักเราจิงเลยก็ครั้ง ๆ ก็อธิษฐานขอให้เกิดด้วยกัน ความจริงไม่ใช่หรอก ท่านตั้งใจจะไปเกิดกับมาลาพาลีเทพบุตร แล้วพออายุ ๕๐ กว่าก็ป่วยตายไปเกิดที่เดิม อันนั้นเขารู้.. แต่ท่านที่ไม่รู้ จนถึงวาระสุดท้ายก็มี พอกลับไป อ้อ.. ที่แท้เราลงไปเพื่ออย่างนี้ ๆ

แต่ทำไปซะเต็มที่แล้วละ

ถาม : .....

ตอบ : ไม่เหมือนกัน บางทีเขาใช้คำว่าสองไชยกัป (หัวเราะ) ยิ่งหนักเข้าไปอีก หนึ่งกัปนี้ระยะเวลาตามอรรถกถาท่านเปรียบเอาไว้ ท่านบอกว่ามีภูเขาหินล้วนลูกหนึ่ง กว้างหนึ่งโยชน์ ยาวหนึ่งโยชน์ สูงหนึ่งโยชน์ หนึ่งโยชน์มัน ๔๐๐ เส้น ๔๐๐ เส้นก็ ๔,๐๐๐ วา เส้นหนึ่งเท่ากับ ๒๐ วา เท่ากับหนึ่งหมื่นหกพันเมตร เท่ากับสิบหกกิโลเมตร กว้าง ยาว สูง ด้านละ ๑๖ กิโลเมตร ร้อยปีมีเทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลีมาเช็ดทีหนึ่ง หนึ่งร้อยปีมาเช็ดทีหนึ่ง..จนภูเขาลูกนั้นสึกเสมอฟื้นดินเป็นเวลาหนึ่งกัป ไหวไหม ? เมื่อไรมันจะสึกสักคืบหนึ่งเราก็คือไม่ไหวแล้ว (หัวเราะ) ถูกทุกวันมันยังไม่อยากจะสึกเลย หรือไม่ท่านก็เปรียบว่ามีถึงเหล็กใบหนึ่ง กว้าง ยาว สูง ด้านละ หนึ่งโยชน์เหมือนกัน เอาเมล็ดพันธุ์ฝักกาดใส่ไว้จนเต็ม ใครเคยเห็นเมล็ดพันธุ์ฝักกาดบ้าง มันยังกับผงดำๆ นะ ร้อยปีหยิบออกเมล็ดหนึ่ง เมล็ดพันธุ์ฝักกาดหมดถึงเมื่อไหร่ได้เวลาหนึ่งกัป นับยากจัง

ถาม : อย่างเทวดา..สมมติว่าเทวดาท่านอยู่หลายกัปแล้ว การที่ท่านจะลงมาเกิดอย่างนี้ หมดบุญมันก็นานมาก ?

ตอบ : ที่อยู่กันหลายกัปจริงๆ ต้องพรหมนะจ๊ะ ถ้าเทวดาทั่วๆ ไปอายุท่านราวๆ อย่างเช่น ๑๐๐ ปีทิพย์ ๒๐๐ ปีทิพย์ ๔๐๐ ปีทิพย์อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าท่านไม่ได้ทำบุญในลักษณะที่ว่าอยู่มานาน เช่นบุญบวช พระ อาณิสงค์การบวชพระจะอยู่ได้ ๖๐ กัปนะ พอครบ ๑๐๐ ปีทิพย์ท่านก็จุติ คือเคลื่อนจากจุดนั้นแล้วก็เกิดใหม่ซ้ำที่เดิมเลยจนกว่าจะครบ ๖๐

กัป หมดบุญอันนั้นถึงจะต้องไปตามภพภูมิของบุญบาปที่ตัวเองทำอยู่ ถ้าอย่างนั้นนะได้ ถ้าจะนับอายุเทวดาจริงๆ ที่ถึงขนาดกัปนี้ส่วนใหญ่จะเป็นอรุปรพหม โดยเฉพาะพระสัญญาาสัญญาตนพรหม คือชั้นที่ ๒๐ เขาเรียกชั้นที่ ๒๐ คืออรุปรพหมชั้นที่ ๔ อันนั้นอายุจะแปดหมื่นหมวกัป..อยู่กันลืมไปเลย แบบเดียวกับท้าวผกาพรหมท่านสร้างบุญไว้มากพอจุติแล้วท่านก็เกิดเป็นพรหมใหม่ จุติแล้วเกิดเป็นพรหมใหม่จนกระทั่งท่านเองสัญญาวิปลาส คือเข้าใจผิดคิดว่าพรหมนะสูงสุดไม่มีวันตายความจริงแล้วก็คือท่านหมดอายุของความเป็นพรหมในช่วงนั้นพอจุติใหม่ท่านก็เป็นพรหมใหม่ อานุกาพบุญมันยังเหลืออยู่มาก ก็ซ้ำที่เดิมไปเรื่อยๆจนพระพุทธรเจ้าต้องขึ้นไปแก้ไขถึงกลับมาเป็นสัมมาทิฐิ ไม่อย่างนั้นท่านก็ยังเชื่อว่าพรหมสูงสุด

ถาม : แล้ว ๑๐๐ ปีทิพย์เทียบนี้เทียบกับปีมนุษย์ยังไงครับ ?

ตอบ : แต่ละชั้นละเอียดประณีตต่างกัน อย่างจาตุมหาราชนี้วันหนึ่งของเขาเท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ แล้วก็คุณไปเป็นเดือน เป็นปี ของชั้นดาวดึงส์วันหนึ่งเท่ากับ ๑๐๐ ปีมนุษย์ ก็ใช้เวลาวัน เดือน ปีคุณไปเหมือนกันนะ ของชั้นยามาภิ ๒๐๐ ปีมนุษย์ ชั้นดุสิต ๔๐๐ ปีมนุษย์ อย่างนี้เพิ่มขึ้นเท่าตัวเท่าตัวไปเรื่อย ทำไมมันนานแท้..ความจริงแป็บเดียว วันหนึ่ง ๑๐๐ ปีมนุษย์ใช้ไหม? ส่วนนรกนี้สัญญาพรหมที่ถือว่าเป็นขุมที่ตื้นที่สุด ๑ วันนี่ ๙ ล้านปีมนุษย์ ที่ทนทุกข์ทรมานก็เลยทำให้รู้สึกวาระยะเวลานาน ตอนเราทุกข์มากๆ เวลานั้นไม่ผ่านไปสักทีใช้ไหม? แต่ขณะเดียวกันตอนที่เรามีความสุข แหม..แป็บเดียวเอง มันก็ลักษณะเดียวกัน ที่ๆมีความสุขอายุก็เลยสั้นกว่า ที่ๆ มีความทุกข์รู้สึกว่ายาวนานเหลือ

เกิน

ถาม : ตอนเช้าเราใส่บาตรให้กับพระสงฆ์ที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในอารมณฺ์ แต่เราเป็นคนใส่บาตรแล้วตั้งอารมณ์อยู่ในวิปัสสนาธุสติกรรมฐาน อย่างนี้ พระภิกษุสงฆ์รูปนั้นจะเป็นอะไรหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : จะเป็นอะไร เขาก็เป็นพระเหมือนเดิม (หัวเราะ) อันนี้พูดเล่นนะ พระที่จะออกบิณฑบาตจริง ๆ แล้วถ้าตามแบบหลวงพ่อนี้ตอนเช้า ท่านให้ทำกรรมฐานให้เต็มที่สูงสุดเท่าที่ตัวเองทำได้ แล้วออกบิณฑบาต โดยเฉพาะตอนอยู่วัดท่าซุงวันไหนพออารมณ์เฝ้ารักษาไม่ดีแทบไม่อยากจะออกบิณฑบาตเลย เนื่องจากว่าบรรดาญาติโยมทั้งหลายที่ใส่บาตร บางที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าก็มีเยอะ เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี เป็นพระอนาคามี อย่างนี้ถ้าเราตั้งอารมณ์ไม่ดีนี้ไม่อยากจะไปรับบาตร..อายุ โยมเขา ! เพราะฉะนั้นถ้าทำตามแบบของหลวงพ่อก็คือต้องตั้งอารมณ์ให้ สูงสุดเท่าที่ตัวเองทำได้ แต่ถ้าในลักษณะที่เราตั้งอารมณ์ของเราสูงสุด เอาไว้แล้วพระองค์นั้นท่านไม่ได้ตั้งใจอะไรมาเลย ตั้งท่าจะมากินจริงๆ คือ จะมารับบาตรจากเราอย่างเดียวจริงๆ นี่ สิ่งที่จะเป็นโทษกับท่านก็คือ ตรงที่ว่าของที่เรที่ตั้งใจเจตนาไว้บริสุทธ์ วัตถุทานที่ได้มาโดยบริสุทธ์ ตัว เราเป็นผู้บริสุทธ์แล้วผู้รับไม่บริสุทธ์ นั่นแหละโทษจะเกิดขึ้นกับท่าน ขณะ เดียวกันบุญของเราที่พร่องไปส่วนหนึ่ง เพราะว่ามันต้องครบทั้ง ๔ ส่วนถึง จะได้บุญ ๑๐๐ % เต็ม คราวนี้บุญของเราพร่องไปส่วนหนึ่งของท่านเองก็ เกิดโทษขึ้น ที่หลวงพ่อบอกท่านเคยกล่าวเอาไว้ว่ากินก้อนเหล็กแดงๆ ซะยิ่งดี กว่า กลืนลงไปแล้วมันร้อนมันก็ตายไปเลย มันหมดเรื่องหมดทุกข์แบบ เดียว แต่ที่ทำตัวประเภทนั้นนะลองเวจีมหานรกท่านบอกว่ามันต้องทน

ทุกข์ทรมานนานเหลือเกิน ท่านถึงได้สอนพระไว้ว่ากินก้อนเหล็กแดงซะ ยิ่งดีกว่าไปกินข้าวของโยมต่างๆ ที่ตัวเองกำลังใจไม่ดี ตอนนั้นท่านยังคง ไม่เป็นอะไรหรอก มันต้องรอดอนตายก่อนนะ

ถาม : หลวงพ่อฤๅษี ท่านเล่าว่ามีนักปฏิบัติท่านหนึ่งมาปฏิบัติ ไม่กี่ครั้งแล้วก็มีการครบแล้วมีบุตรแล้ว ท่านบอกว่าอารมณ์ของท่านไม่มีอารมณ์ห้วงสามีและลูก และหลวงพ่อบอกว่าอารมณ์เฉยตรงนี้เลย สังขารเปกขาญาณมาแล้ว อยากถามว่าอารมณ์นี้อยู่ในขั้นไหนครับ?

ตอบ : บอกไม่ถูกต้องถามคนปฏิบัติเอง นี่เขายังไม่ตายมั้งมีใคร ได้ข้าวบ้างมั๊ย? พี่ชนี้เจอครั้งสุดท้าย ๑๐ กว่าปีมาแล้ว พี่เขายังไม่ตาย หรือต้องถามเขาเอง (หัวเราะ) เรื่องของการปฏิบัตินี้เราพยากรณ์ไม่ได้ โดยมารยาทแล้วเป็นเรื่องของพระพุทธรเจ้าองค์เดียวหลวงพ่อดือนัก เตือนหนา ฉะนั้นเรื่องของการปฏิบัติอันนี้บอกไม่ถูก ถ้าหลวงพ่อบอกก็แปลว่าไม่ต้องรู้ต่อไป

ถาม : แล้วมีเรื่องเล่าว่ามีคนหนึ่งครับ ไปติดอยู่ในเกาะแห่งหนึ่ง แล้วได้พบกับผู้หญิงทุกคืน แล้วก็ได้เสพสมกันทุกคืนแล้วตอนเช้าก็หายไป จนวันหนึ่งชายคนนั้นก็พบว่าตอนกลางวันหลังเขาลูกนั้นผู้หญิงคน นั้นได้กลายร่างและถูกสุนัขกัดกินเนื้อและเป็นอย่างนี้ทุกวัน อยากถามว่า ผู้หญิงคนนั้นได้ทำกรรมอะไรจึงต้องเป็นอย่างนี้ครับ ?

ตอบ : กรรมอย่างนี้ไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านทำอะไรไว้ละ แต่ว่า ตัวท่านเองนะเป็นเปรตเรียกเวมานิกเปรต เวมานิกเปรตนี้มันจะมีเวลา หนึ่งที่ตัวของตัวเองจะอยู่ในลักษณะเหมือนกับเทวดาแต่ขณะเดียวพออีกช่วง หนึ่งก็ต้องได้รับการทุกข์ทรมานกันตามสภาพของเปรตเขา คนๆ นั้น

บังเอิญเขาได้ทำความแต่ว่าเขาทำโดยไม่ได้เจตนาไม่ได้เต็มใจ จิตใจที่ตั้งอยู่ในบุญของเขาก็ไม่มี แต่เนื่องจากความดีที่เขาทำมามันมีอยู่ก็เลยทำให้เขาได้ไปในลักษณะที่ว่ามีเมียเป็นเวมานิกเปรต คืออย่างน้อยๆ ก็คือในสภาพความเป็นทิพย์ในความเป็นเทวดาเป็นอะไรของเขานี้มันก็จะดีกว่ามนุษย์ปกติอยู่แล้ว แต่ว่ามันจะมีอยู่ช่วงหนึ่งคืออย่างที่ว่ากลางคืนจะมาแต่ที่ว่ากลางวันต้องกลับไปกลายเป็นเปรตโดนลงโทษอยู่ในลักษณะเดิมของเขา อันนั้นจะเป็นพวกที่อยู่ในเปตวิสัยภูมิจำพวกหนึ่งเขาเรียกเวมานิกเปรต เปรตพวกนี้ถ้าหากว่าสร้างบารมีไว้ดี ๆ นะอย่างเช่นว่าเลี้ยงสัตว์อะไร แต่ว่าต้องไปกักไปขังเขา ถึงจะประกอบไปด้วยความเมตตาที่จริงทำนุทั้งหลายเหล่านี้สวยเหมือนเทวดาเลย มีวิมานทองมีอะไรอยู่ แต่ออกจากวิมานไม่ได้ เพราะว่าโทษที่ไปกักขังเขาไว้ถึงจะทำด้วยความเมตตาที่หะอะ แต่ว่าถ้าหากว่าเคยทำบุญอื่นไว้ไ้ผลบุญจากการที่เมตตาสงเคราะห์สัตว์นั้นก็ส่งผลให้เขาได้รับบุญของเขาไปเลย แต่ถ้าไม่เคยทำบุญอื่นไว้เลยนอกจากการเลี้ยงสัตว์โดยการกักขังอย่างเดียวจะเกิดเป็นเวมานิกเปรตจะเป็นจำพวกเดียวกับเวมานิกเปรตบางพวกก็ลงโทษตัวเองอย่างเช่นว่ามีสภาพร่างกายสวยงามอย่างกับเทวดาแต่ท่านใช้คำว่ายังไม่..ตามที่บรรยายไว้มีเล็บเหมือนกับเคียวอันแหลมคมเกี่ยวเนื้อตัวเองกินลักษณะนั้นเหมือนกันอันนี้เขาเป็นเปรต ถ้าหากว่าถามว่าทำบาปอะไรบอกว่าไม่รู้เหมือนกันต้องถามคนทำเขา สมัยหนึ่งที่พระโมคคัลลาน์ในวิมานวัดฤทธานไปเจอเปรตไปเจอเทวดาท่านจะถามเขาทีละคนๆ ไปเลยว่าเป็นทำอะไรมา ดูก่อนเทพธิดาเธอมีรัศมีกายอันงามโสภายิ่งนัก ประกอบไปด้วยวิมานแก้วสามประการ ห้าประการ เจ็ดประการ ก่อนหน้านี้ที่เธอเป็น

มนุษย์เธอได้ทำบุญอะไรไว้ ? เขาถึงจะบรรยายให้ฟังทีละอย่างๆ ฉะนั้นพวกนี้ต้องไปเจอเองแล้วถามเอง มีรายหนึ่งเป็นต้องใช้คำว่าเป็นเปรตเกิดจากความขี้เหนียวหวงที่ พระอรุณคีไปเจอ พระอรุณคฺ์หลงป่าอยู่ตั้ง ๓-๔ วันไปเจอเข้า เจอชายคนนั้นโถนาอยู่ โถไปโถมาก็แปลกใจ เอ๊ยอยู่ในป่าลึกขนาดนี้มีคนมาทำนาหรือ..ก็ถามเขาว่าทำไมถึงมาทำนาอยู่ที่นี้ เขาบอกเขาไม่ได้อยากทำหรือเขาโดนบังคับ เพราะว่าเขาเป็นเปรตในเมื่อเขาเป็นเปรตแล้วเขาหวงที่เขาไปไหนไม่ได้เขาเลยต้องเดินวนโถนาอยู่อย่างนั้น แล้วพระท่านก็ถามว่าแล้วจะออกไปทางไหนทางของท่านๆ หลง เขาก็อุตส่าห์ชี้ทางให้คงจะได้บุญส่วนนั้นช่วยไปสักหน่อยละมัง ต้องถามเขาเองเลย

